

Het Meisje Dat Haar Land Verloor

Geschreven door
Amal de Chickera en Deirdre Brennan

Geïllustreerd door
Dian Pu

Vertaald door
Lieneke Derks

Een Publicatie van
THE INSTITUTE ON STATELESSNESS AND INCLUSION

Het Institute on Statelessness and Inclusion is een onafhankelijke organisatie die zich inzet voor het realiseren van het recht op een nationaliteit voor iedereen.

© Institute on Statelessness and Inclusion, mei 2018
info@institutesi.org
www.institutesi.org

Geschreven door: Amal de Chickera en Deirdre Brennan
Geïllustreerd door: Dian Pu
Ontworpen door: Deshan Tennekoon
Vertaald door: Lieneke Derks
Uitgegeven door: The Institute on Statelessness and Inclusion

Credits voor overige afbeeldingen: afbeeldingen op pagina's 4, 25, 26 & 55 © SOS Villages Aboisso en UNHCR Cote d'Ivoire; schilderijen op pagina 77 © Kanchini Chandrasiri. Overige afbeeldingen (bijgesneden om passend te maken) onder r CC-licentie door Hazize San, Vanessa Porter, Cheryl Marland, Jerome Bon, Rey Perezoso, Diyar Se.

Foto credits: foto's op pagina's 17, 23, 52, 53, 55, 59 en 75 © Greg Constantine; foto's op pagina's 31, 56 & 57 © Saiful Huq Omi; foto op pagina 21 © Allison Petrozziello en OBMICA; foto op pagina 42 © Subin Mulmi en FWLD; foto op pagina 83 © Deepti Gurung; foto op pagina 39 © De Kenya Human Rights Commission; foto op pagina 20 © Laura Quintana Soms; en foto op pagina 33 © Helen Brunt.

ISBN: 978-90-828366-1-5

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van deze publicatie mag worden gereproduceerd, opgeslagen in een ophaalsysteem, vertaald of verzonden in welke vorm of op welke manier dan ook, elektronisch, mechanisch, door fotokopiëren, opnemen of anderszins, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van het Institute on Statelessness and Inclusion. Hoewel de auteurs, redacteurs en uitgever hebben geprobeerd de juistheid van deze publicatie te garanderen, kunnen de uitgever, auteurs en redacteurs geen aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele fouten, weglatingen, onjuistheden of fouten en aanvaarden zij geen verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie die in dit werk wordt gepresenteerd.

Het Institute on Statelessness and Inclusion is een stichting zonder winstoogmerk opgenomen in Nederland. Kamer van Koophandel registratienummer: 61443840.

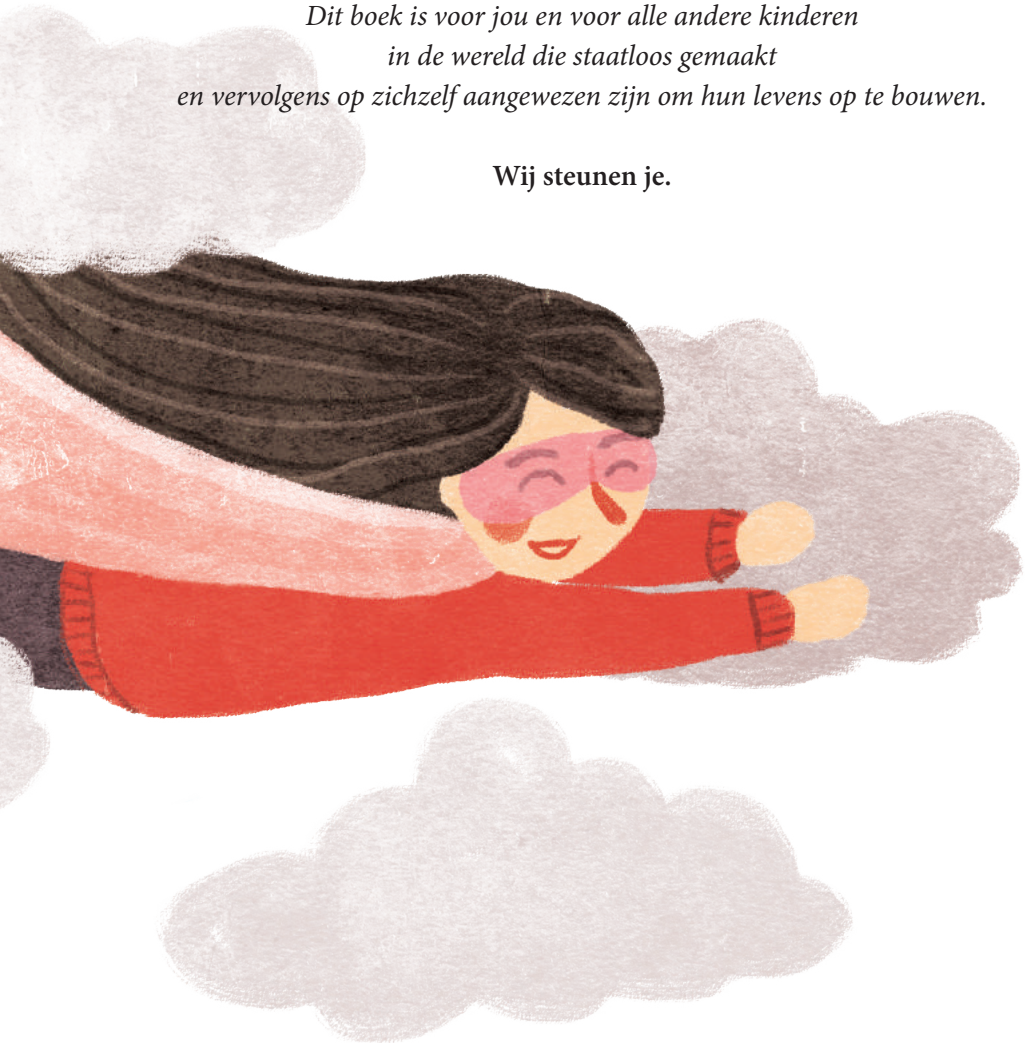
**N staat voor Nationaliteit
S staat voor Staatloosheid**

...en...

**N staat voor Neha
S staat voor Supermeid**

*Dit boek is voor jou en voor alle andere kinderen
in de wereld die staatloos gemaakt
en vervolgens op zichzelf aangewezen zijn om hun levens op te bouwen.*

Wij steunen je.

APATRIDE

Inhoudsopgave

Neha's Reizen	07
De Wereld van Staatloosheid	46
Neha's Vragen	48
Vragen van Staatloze Kinderen	60
Ken je Rechten!	62
Neha's Overwegingen	71
Wij Zien Jou	74
Brief aan een Staatloos Kind	78
Neha's Toekomst	81
Leer, Denk, Doe, Voer Campagne, Speel	84
Dankwoord	86

Neha's Reizen

Ik ben aan het

vallen,

vallen,

vallen!

SCHOK!

snik!

Waarom land ik altijd met een schok?

Elke keer weer! Ik weet dat het een droom is, maar het maakt me toch nog doodsbang.

Ik ben buiten adem. Ik houd mijn ogen gesloten. Ik voel het koude zweet over mijn hele lichaam. Daarna voel ik iets op mijn wangen vallen. Nattigheid. Heb ik het raam opengelaten?

Mijn hand grijpt het laken, maar dat verkruimelt en verandert in een miljoen korrels die door mijn vingers glippen. Is het een soort zand?

Een hand stoot tegen mijn schouders. "Wakker worden", zegt een onbekende stem. Op mijn gezicht vallen regendruppels. Fietsen suizen voorbij. Ik ben buiten. Alles is vreemd en het is een beetje koud. Ik ben hier nooit eerder geweest. Ik doe mijn ogen dicht. Ik ben zeker nog aan het dromen.

“Wakker worden!” De stem blijft.

Voorzichtig open ik mijn ogen.

Een blonde jongen met een lichte huid staart me aan. Volgens mij is hij ongeveer 12 jaar oud, net zoals ik.

Hij ziet er verrast uit, precies zoals ik me voel. Maar hij heeft goede manieren. Hij gaat rechtop staat en zegt: “Welkom in **Nederland!** Ik ben **Lucas**”.

NEDERLAND IS EEN LAND IN EUROPA. LETTERLIJK BETEKENT HET 'LAAG LAND' OMDAT HET LAND LAAG EN VLAK IS. SOMMIGE DELEN VAN NEDERLAND LIGGEN LETTERLIJK ONDER HET ZEENIVEAU.

Het lukt me om zwakjes te zeggen: “Hoi, ik ben **Neha**, uit **Nepal**”, en daarna “hoe ben ik hier gekomen?”

Hij kijkt beduusd en haalt zijn schouders op.

We staan in een klein park tegenover een straat met een rij huizen. Ik staar verbaasd naar de vele fietsers die voorbijkomen. We lachen allebei als een man, kijkend naar zijn telefoon, een speciaal pad voor de fietsen oploopt en een koor van rinkelende fietsbellen hem doet schrikken. De man springt weg als een kikker!

Lucas zegt: “Kom, laten we naar binnen gaan.”

Ik ben blij om uit de regen te gaan. We steken de straat over en hij klopt op de deur van een van de huizen. Een meisje opent de deur, het is zijn zus **Linde**.

“Dus jij komt uit Nepal en je weet niet hoe je hier in Nederland bent gekomen?”

Ik schud mijn hoofd.

Stilte.

Ik kan zien dat Lucas over deze vraag aan het denken is, zijn wenkbrauwen fronsen terwijl hij zich concentreert. Ik voel me te versuft om iets te doen of helder te denken. Dan staat hij op en zegt: “Ik denk dat ik weet hoe je hier bent gekomen! Maar je zult me misschien niet geloven”. Waarschijnlijk zie ik eruit alsof ik het wel wil horen. Hij

steekt zijn hand in zijn zak en haalt er een munt uit. “Herken je dit?” Hij laat een twee **roepie** munt uit Nepal zien.

“Ik ben een geldverzamelaar... ik bedoel, ik verzamel munten”, stamelt Lucas. “Ik hou van reizen en ik heb munten uit een paar geweldige plaatsen waar ik ben geweest. Of uit plaatsen waar ik heel graag naartoe wil. Ik heb altijd

DE ROEPIE IS EEN 'BETAALMIDDEL' OF GELD DAT GEBRUIKT WORDT IN NEPAL EN IN SOMMIGE ANDERE ZUID-AZIATISCHE LANDEN ZOALS INDIA EN SRI LANKA.

naar Nepal gewild, om de **Himalaya** te beklimmen en de **Yeti** te zien!”

“En dit is het gekke gedeelte. Ik wilde zo graag daarheen dat ik deze munt vasthield en heel, heel sterk wenste om naar Nepal te gaan. Je zult het niet geloven, maar toen ik mijn ogen open deed, *floep*, toen verscheen jij!”

“Ik weet dat het gek klinkt. Raar he?”

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Zijn verhaal klinkt inderdaad gek. Maar hoe in hemelsnaam ben ik dan in Nederland beland, zo ver van huis?

Dan doet Lucas een wijze uitspraak. “Mijn oma heeft me altijd verteld dat er een goede reden is voor alle onverwachte gebeurtenissen. Ik wilde zo graag reizen en wenste dat met mijn munt. Maar mijn munt bracht jou hierheen, dus misschien heb jij het meer nodig om te reizen dan ik!”

HET HIMALAYAGEBERGTE IS DE HOOGSTE BERGKETEN IN DE WERELD. HET HIMALAYAGEBERGTE LIGT IN INDIA, NEPAL, BHUTAN, CHINA EN PAKISTAN. DE HOOGSTE BERG VAN DE WERELD, MOUNT EVEREST, LIGT IN NEPAL EN IN TIBET. DE YETI, OF 'VERSCHRIKKELIJKE SNEEUWMAN', IS EEN WEZEN UIT DE FOLKLORE DIE ZOGENAAMD IN DE HIMALAYA WOONT. ER WORDT GEZEGD DAT DE YETI ERUITZIET ALS EEN AAP, MAAR DAN GROTER.

Heb ik het nodig om te reizen?

Ik ben heel gelukkig thuis in Nepal.

Of toch niet?

Ik herinner het me weer...

Ik was op school met mijn moeder en mijn oudere zus Nikita. Mijn moeder was overstuur. Ze zei steeds tegen de lerares dat Nikita en ik Nepalees zijn, dat we in Nepal geboren zijn en zelfs nooit buiten het land geweest zijn. Maar de leraren schudden hun hoofd. Juf Bhattarai kon mamma niet in de ogen kijken. Ze staarde naar de grond en

zei: "Het spijt me **Didi**, maar Nikita kan geen examen doen zonder bewijs van haar nationaliteit."

Ik voelde me hopeloos toen ik mijn moeder zo zag. Ik dacht meteen terug aan de andere keren dat ik haar net zo ongelukkig had gezien zoals nu. Aan die keer dat ze sprak met een onbeleefde man

DIDI IS EEN WOORD DAT IN NEPAL WORDT GEBRUIKT DOOR VROUWEN OM ANDERE VROUWEN OP EEN VRIENDELIJKE MANIER AAN TE SPREKEN. HET BETEKEN'T 'OUDERE ZUS'.

in het overheidskantoor. Ze probeerde kalm te blijven terwijl ze uitlegde waarom mijn vader er niet was. En aan die keer toen de rechter in de rechtbank haar vragen stelde over normen en waarden, waar ze niet op antwoordde.

Mijn moeder houdt meer van ons dan je je voor kunt stellen. Ze doet alles voor ons. Ik kan er niet tegen om haar zo te zien. En erger, ik kan er niet tegen te bedenken dat de reden iets met ons te maken heeft.

Toen werd alles wazig voor mijn ogen en ik voelde me duizelig. Ik hoorde een scherp piepgeluid in mijn oren. Ik zag mensen hun lippen bewegen maar ik kon hen niet horen. Mijn benen voelden wiebelig en mijn ogen vielen dicht.

Het laatste dat ik zag waren de voeten van mamma.

Ik vertel Lucas wat er is gebeurd. Mijn laatste herinnering aan Nepal. Ik stel hem al de vragen die ik in mijn hoofd had. "Waarom kan Nikita geen examen doen? Mag ik zelf ook geen examen doen? Was mamma daarom zo overstuur? Wat is een nationaliteit? Hoort iedereen een nationaliteit te hebben?"

Hij fronst zijn wenkbrauwen op de manier die ik nu van hem ken. Ik heb het gevoel alsof ik hem al veel langer ken dan een paar minuten!

"Ik denk dat een nationaliteit je oorsprong is, waar je vandaan komt. Als je bijvoorbeeld in Duitsland geboren bent, is je oorsprong Duits. Ik denk dat iedereen een

nationaliteit heeft, want iedereen heeft een oorsprong. Iedereen komt ergens vandaan.”

Linde, die de hele tijd stilletjes had geluisterd, zegt: “Hmm, nationaliteit is de taal die je spreekt. Ik spreek Nederlands dus ik kom uit Nederland. Ik heb een buskaart om naar school te gaan, waar mijn naam op staat. Dat bewijst dat ik de Nederlandse nationaliteit heb, denk ik.”

Dat zet me aan het denken.

Ik weet dat ik uit Nepal kom, ik spreek Nepalees, dus ik moet de Nepalese nationaliteit hebben. Maar ik weet ook dat mamma moeite heeft om onze nationaliteit te bewijzen. En we hebben geen buskaartjes in Nepal!

“Dat is het! Het is jouw missie om je nationaliteit te vinden!” Lucas rent naar zijn kamer en komt terug met een kleine portemonnee. “Mijn belangrijkste munten bewaar ik hierin”, zegt hij. “De portemonnee is voor jou. Ik denk dat de munt jou hier bracht met een reden. Ik denk dat de munten je telkens naar plaatsen kunnen brengen waar je nieuwe mensen ontmoet en over nationaliteit kunt leren. Pak een munt uit de portemonnee, houd de munt stevig vast, sluit je ogen en doe een wens.

Ik denk dat iedere munt je terugbrengt naar diens land van oorsprong. Ga alles leren over nationaliteit, ga op avontuur. En vertel ons er daarna alles over.”

Linde zoekt in haar schooltas en haalt er een notitieblok uit. “Kijk Neha! Je kunt je

avonturen en de antwoorden op je vragen in dit boek schrijven!”

Goed, dus nationaliteit heeft te maken met waar je vandaan komt en welke taal je spreekt. Het lijkt alsof iedereen een nationaliteit heeft. Maar als dat waar is, waarom heeft mijn zus dan problemen?

VRAAG 1

WAT IS EEN NATIONALITEIT? KRIJGT IEDEREEN DE NATIONALITEIT VAN HET LAND WAAR DIEGENE GEBOREN IS?

Ik ben zo dankbaar, ze zijn zo aardig. Ik bedank hen en ik geef ze allebei een knuffel. Dan pak ik mijn notitieboek en mijn munten. Ik beloof hen om te laten weten wat ik meemaak. Ik sluit mijn ogen, pak een willekeurige munt, hou de munt stevig vast tegen mijn borst en doe een wens.

Er staat een lekker briesje maar o, wat is het heet! Ik hoor een vogel zingen... nee, het klinkt niet als zingen, het lijkt meer een schreeuw of een gil. “Kah-ka, kah-ka.” Ik open mijn hand en zie 10 Rupees. Maar dit is niet Nepal. Er zijn nog twee andere talen in de munt gegraveerd, die ik niet kan lezen. Ik draai de munt om en zie dat ik in **Sri Lanka** ben.

Dan zie ik het. De zee! Nooit eerder heb ik de zee gezien. De zee is enorm en het water is constant in beweging, maar gaat nergens heen. Geboeid blijf ik naar de zee

staren. Twee meisjes springen voor mijn neus, waardoor mijn staren wordt onderbroken. Ze zijn zussen, vertellen ze. Kenolee is negen en Kitmi is 10 jaar. We lopen samen verder en gaan op het strand zitten. De gebouwen van **Colombo** - de hoofdstad - liggen achter ons.

Ik vertel mijn verhaal aan de zussen. Kithmi denkt lang na als ik haar vraag wat een nationaliteit is. Dan zegt: “Nationaliteit heeft te maken met de verschillende

SRI LANKA IS EEN PRACHTIG EILAND IN ZUID-AZIË. HET WORDT SOMS OOK WEL DE PAREL VAN DE INDISCHE OCEAAN GENOEMD. SRI LANKA WERD OOI BESTUURD DOOR PORTUGAL EN NEDERLAND EN LATER DOOR ENGELAND. SRI LANKA WERD EINDELIJK ONAFHANKELIJK IN 1948. ER WONEN MEER DAN 20 MILJOEN MENSEN MET VERSCHILLENDE ETNISCHE EN RELIGIEUZE ACHTERGRONDEN IN HET LAND.

culturen en tradities en religies, en met verschillende soorten mensen in de wereld.” Ook Kenolee mengt zich in het gesprek: “Niet alleen dat Akki. Ook bijvoorbeeld, ehm, dat nationaliteit ermee te maken heeft met dat je...het is zoals een plek. Het heeft ermee te maken dat je een land hebt, waarin je bent geboren en met de regels die daar gelden. Bijvoorbeeld, mijn nationaliteit is Sri Lankaans dus ik moet de regels van hier volgen. Ja, dat is wat het is.” Kenolee vertelt dat zij weet dat ze de Sri Lankaanse nationaliteit heeft “omdat haar is verteld dat ze die nationaliteit heeft. En daarbij komt dat je kunt voelen welke nationaliteit je hebt. Net zoals bij energie. Je kunt bijvoorbeeld voelen dat je Sri Lankees bent, of Engels, of Amerikaans.... zoals de energie die jouw lichaam geeft. Oh, en je huidskleur heeft ermee te maken!”

Hier denk ik over na. Ik vertel Kithmi en Kenolee dat ik me Nepalees voel, ik ben deel van de cultuur en ik voel soms die ‘energie’. Ik zie er ook uit zoals Nepalese mensen eruitzien. Ik begrijp niet dat mijn moeder niet kan bewijzen dat we Nepalees zijn. Kithmi haalt haar schouders op. “Volwassenen kunnen vreemd zijn”, zegt ze. Ik ben het met haar eens en moet erom lachen. Maar ik denk dat ze mijn verdriet opmerkt. Ze omhelst me en zegt: “Iedereen moet een nationaliteit hebben. Iedereen heeft een thuisland.”

We praten nog wat en spelen tikkertje op het strand. Dan vertel ik hen dat ik helaas moet gaan. Kithmi zegt dat ik heel even moet wachten. Ze rent naar haar tas en komt terug met een klein, zwart voorwerp. “Dit is mijn fotoestel voor als ik op reis ben”, zegt ze.

**AKKI BETEKENT
'OUDERE ZUS'
IN HET HET
SINGALEES.**

**WELKE ZIJN
VOORBEELDEN VAN
DE REGELS IN JOUW
LAND? (DEZE REGELS
WORDEN OOK WEL
WETTEN GENOEMD)**

“Deze is voor jou. Je kunt er 12 foto’s mee maken, ga er verstandig mee om!”

VRAAG 2

KRIJGT IEDEREEN
EEN NATIONALITEIT
ALS HIJ DE CULTUUR,
DE TRADITIES EN DE
REGELS VOLGT VAN HET
LAND WAAR DIEGENE
LEEFT?

een heel hoge pilaar in het midden van de fontein met daarop een groot standbeeld van een man op een paard. Op het muurtje van de fontein zit een kleine vrouw. Ze lijkt van dezelfde leeftijd als mijn moeder en ze draagt een veelkleurig sjaaltje om haar hoofd, net zoals mijn moeder wanneer we lange wandelingen maken in het bos vlakbij

T’AVES BAXTALO BETEKENT
‘WELKOM’ IN DE ROMANI TAAL.
KUN JIJ ONDERZOEKEN HOE
JE HET WOORD ‘WELKOM’
ZEGT IN NOG EENS VIJF
ANDERE TALEN?

drie zoons en vier dochters. Ze heeft haar hele leven in Macedonië gewoond, waarvan de laatste tien jaar in Skopje, de hoofdstad van Macedonië. De Roma zijn een van Europa’s oudste en grootste etnische minderheden, vertelt ze me. Ze worden in het leven geconfronteerd met veel moeilijkheden. Mensen kunnen heel gemeen zijn tegen hen, en ze veroordelen. Dit doet me denken aan mensen in Nepal die heel slecht behandeld worden, zoals de **Dalits**. Kezia is heel aardig. Misschien is ze zo aardig omdat ze weet hoe het voelt als mensen onaardig tegen haar zijn. Ze zegt dat ze net zoals ik veel

Ik sta op een bijzonder sierlijk stadsplein. Het lijkt wel of het hele plein volstaat met standbeelden. Misschien wel meer dan dat er mensen zijn! Ze lijken allemaal op gespierde, sterke mannen die paardrijden of met zwaarden vechten. Ik heb nooit eerder zoiets gezien.

De munt in mijn hand heeft een inscriptie in een taal en lettertype dat ik niet begrijp. Ik heb geen idee waar ik ben! De zon schijnt fel en ik wordt aangetrokken tot de gigantische waterfontein midden op het plein. Er staat

ons huis. “**T’aves baxtalo**”, zegt ze met een brede glimlach. Ik zie dat ze een paar tanden mist. “Welkom in Skopje, **Macedonië**.” Ik herinner me Macedonië uit mijn geschiedenislessen op school. Is dat niet de plaats waar Alexander de Grote vandaan komt? Misschien staan er daarom zoveel standbeelden!

Kezia stelt zich voor. Ze vertelt dat ze een Roma vrouw is en zeven jonge kinderen heeft,

moeite heeft om te bewijzen dat zij, en haar familie, afkomstig zijn uit het land waar ze geboren zijn. “Alleen mijn jongste dochter is geregistreerd, mijn andere kinderen niet. Ik heb zes ongedocumenteerde kinderen. Mijn jongste dochter is geboren in het ziekenhuis, daarom is zij geregistreerd. Mijn andere kinderen zijn thuis geboren, daarom is over hun geboorte niets in documenten vastgelegd.”

“Steeds als er iets gebeurde, bijvoorbeeld als een van mijn kinderen ziek of gewond was, moest ik de artsen in het ziekenhuis smeken om hen gratis te behandelen. Omdat ik geen geld heb om de arts te betalen. Ik denk dat we veel beter behandeld zouden worden als mijn kinderen geboortecertificaten hadden.” Kezia zegt dat **geboorteregistratie** belangrijk is om aan

DE DALITS WORDEN BESCHOUWD ALS EEN LAGERE 'KASTE'. HET KASTE-SYSTEEM IS EEN MANIER OM DE VERSCHILLEN TUSSEN GROEPEN MENSEN AAN TE MERKEN. IN HET VERLEDEN WERD JE KASTE BEPAALD DOOR HET WERK DAT JE DEED. MAAR TEGENWOORDIG WORDT HET KASTE-SYSTEEM GEBRUIKT OM SOMMIGE MENSEN BELANGRIJKER DAN ANDEREN TE MAKEN. HET WOORD 'DALIT' BETEKENT 'ONDERDRUKT' IN HET OUDE SANSKRIT. VEEL DALIT MENSEN WORDEN NOG STEEDS SLECHT BEHANDELD, OOK AL MAG DIT NIET VOLGENS DE WET.

EEN ETNISCHE MINDERHEID IS EEN GROEP MENSEN DIE IN SOMMIGE OPZICHTEN VERSCHILT VAN DE GROOTSTE GROEP MENSEN IN EEN LAND. DAT KAN BIJVOORBEELD OM VERSCHILLENDE CULTURELE TRADITIE GAAN, OF OM EEN GELOOF, TAAL, PLAATS VAN HERKOMST, OF ZELFS EEN HUIDSKLEUR. SOMS WORDEN MINDERHEDEN SLECHT BEHANDELD ZONDER DAT DAAR ENIGE REDEN TOE IS

WANNEER EN WAAR BEN JIJ GEBOREN? IS JOUW GEBOORTE GEREgistREERD? WEET JE WAAR DAT IS GEBEURD, EN OP WELKE MANIER? VRAAG AAN JE OUDER OF VERZORGER OM JE GEBOORTEAKTE TE MOGEN ZIEN. HOE ZIET HET ERUIT EN WAT STAAT EROP GESCHREVEN?

te tonen dat haar kinderen in Macedonië geboren zijn. Als haar kinderen opgroeien zonder geboorteregistratie, krijgen ze misschien nooit de Macedonische nationaliteit. Ze vertelt me dat er miljoenen kinderen zijn, overal ter wereld, die geen nationaliteit kunnen krijgen. “Als een land een kind niet wil accepteren als haar burger, dan is dat kind **staatloos.**” Ik voel me een beetje duizelig terwijl dat woord in mijn hoofd blijft draaien:

“Staatloos.” Zijn Nikita en ik staatloos?

Staat-loos?

Zonder een staat?

Zonder een land?

Is dat mogelijk?

Kezia legt uit waarom ze zelf nooit de Macedonische nationaliteit heeft gehad.

“Mijn moeder had geen geld om de ziekenhuis-kosten te betalen toen ik geboren werd. Het ziekenhuis waarin ik werd geboren, gaf haar daarom geen papieren mee die mijn geboorte zouden bevestigen. Mijn geboorte werd nooit geregistreerd. Misschien had ze bij de overheidskantoren kunnen vechten voor mijn nationaliteit – ik wou dat ze het had opgeëist. Maar ze kon niet lezen of schrijven. Dus naar die kantoren gaan, vol met mensen met se-

rieuze gezichten en dure kleren was eng voor mijn moeder. Ik begrijp dat nu. Ik heb zelf ook nooit de kans gekregen om naar school te gaan en ik mis ook het zelfvertrouwen om mijn rechten op te eisen bij mensen die beter opgeleid zijn dan ik, mensen die machtiger zijn dan ik.” Ze vertelt me dat veel ouders geheime familierecepten doorgeven aan hun kinderen, of ze geven hun kinderen geld of een huis om in te wonen. Maar het enige dat zij doorgeeft aan haar kinderen is een onzekere toekomst. “Mijn kinderen zullen staatloosheid van mij erven. Ik kan geen baan vinden omdat ik geen identiteitspapieren heb. Ik verzamel plastic flessen en karton om een beetje geld te verdienen. Ik wil dat mijn kinderen een nationaliteit krijgen en een beter leven kunnen leiden dan ik.” Ik voel een brok in mijn keel terwijl Kezia haar verhaal doet. Ik zie in haar ogen ook tranen. Ze

haalt foto's uit haar handtas om me haar mooie kinderen te laten zien. Met mijn camera maak ik een foto van een van Kezia's foto's waarop twee van haar zoons in de camera staren. Ze zien er best wel stoer uit, en ook een beetje brutaal. Die twee zou ik wel mogen als we elkaar tegen zouden komen, stel ik me zo voor.

De tijd tikt door en de zon begint te zakken. We omhelzen elkaar en zeggen elkaar gedag. Ze wenst me alle goeds. Ik zeg dat ik haar familie in mijn hart zal houden. **Ik krijg er buikpijn van als ik eraan denk, maar ik denk dat ik een stateloos persoon ben. Ik vraag me af of mijn geboorte geregistreerd is. Ik vraag me ook af of geboorteregistratie alleen voldoende is om te bewijzen waar ik hoor.**

Ik doorloop het mij nu vertrouwde muntenritueel en schud de portemonnee voordat ik een munt uitkies. Ik vraag me af waar ik nu weer naartoe word gebracht.

Een mooi, vriendelijk gezicht met een warme uitspraking kijkt op mij neer als ik deze keer mijn ogen open. Het blijkt het gezicht van Rosa te zijn en ik ben in de **Dominicaanse Republiek**. In mijn hand heb

VRAAG 3

ZORGT JE
GEBORTEAKTE
ERVOOR DAT JE EEN
NATIONALITEIT KRIJGT?

HET EILAND HISPANIOLA WORDT DOOR TWEE LANDEN GEDEELD: DE DOMINICAANSE REPUBLIEK EN HAÏTI. HISPANIOLA LIGT IN HET CARIBISCHE GEBIED, TUSSEN NOORD EN ZUID AMERIKA. SINDE JAREN DERTIG VAN DE VORIGE EEUW ZIJN MENSEN IN HAÏTI AANGEMOEDIGD OM DE GRENS OVER TE STEKEN EN TE GAAN WERKEN OP DE SUIKERRIETPLANTAGES IN DE DOMINICAANSE REPUBLIEK.

ik een Peso. We zitten op witte plastic stoelen, in de schaduw van een boom. Naast me zitten drie kleine meisjes. Rosa vertelt dat ze tien, acht en drie jaar oud zijn. Ze zijn samen aan het ‘elastieken’ (een spel waarbij je met behulp van twee elastieken om een boom allerlei figuren springt). Ik vertel haar mijn verhaal, en over mijn angst dat ik wellicht staatloos ben. Rosa leunt naar me toe en knijpt vriendelijk in mijn twee knieën. “Neha, je bent zo welkom hier, schat. Ik wil graag ons verhaal van hier met jou delen. Misschien vertel je dat verhaal in de toekomst weer aan anderen. Ik zal blij zijn als meer mensen over ons weten, wij die staatloos zijn gemaakt.” Rosa vertelt me

dat ze vroeger de nationaliteit van de Dominicaanse Republiek wel heeft gehad, maar dat deze nationaliteit haar een paar jaar geleden is afgenomen. “Ja, lieverd, sommige mensen zijn staatloos geboren en zullen hun hele leven proberen om een nationaliteit te krijgen. Maar anderen, zoals wij, hadden ooit een nationaliteit maar deze is hen

afgenomen. Want weet je, de overheid heeft in 2013 een nieuwe regel gemaakt. Hierdoor konden kinderen of kleinkinderen van Haïtiaanse **immigranten** geen burgers zijn van de Dominicaanse Republiek, behalve als ze bepaalde documenten konden laten zien, zelfs al waren ze geboren in de Dominicaanse Republiek. Volgens de oudere, betere regel had iedereen die in de Dominicaanse Republiek geboren werd de Dominicaanse nationaliteit. Dus deze verandering was erg verwarrend en oneerlijk.”

EEN IMMIGRANT IS EEN
PERSOON DIE NAAR EEN
ANDER LAND VERHUIST OM
DAAR TE WONEN.

“Mijn eigen vader verhuisde van Haïti naar de Dominicaanse Republiek toen hij negentien was. Hij werkte op het veld waar hij suikerriet sneed. Hij werkte hard en bouwde hier een nieuw leven op. Tijdens een dansavond ontmoette hij mijn moeder, met wie hij trouwde. Hij was een goede, zorgzame man die hard werkte om onze schoolboeken te betalen, zodat we de opleiding konden krijgen die hij zelf nooit gekregen had. Als hij nog in leven was zou zijn hart breken bij het idee dat zijn kleindochters en ik niet langer geaccepteerd worden op de plek die hij als zijn thuis beschouwde. Hij zou zich ziek voelen als hij wist dat zonder nationaliteit zijn kleindochters niet langer naar school kunnen. Ik mocht de geboorte van mijn jongste dochter niet eens registreren! Toen zij in het ziekenhuis geboren werd, wilden ze me haar geboorteakte niet geven. Gisteren zei iemand in de bus tegen mijn oudste dochter: ‘Ga terug naar je eigen land. Ik kreeg tranen in mijn ogen toen ze me vroeg: ‘Mama, waarom willen ze ons niet? Wat hebben we gedaan?’ We hebben niks verkeerd gedaan maar er is veel racisme en discriminatie hier. In de Dominicaanse Republiek worden mensen met Haïtiaanse voorouders slecht behandeld. Ze zeggen dat we een donkerder huid hebben dan zij, en dat we arm en vies zijn, dat we hier niet horen. Het is heel pijnlijk. Mijn hele leven ben ik een Dominicaanse geweest. Dit is wie ik ben. Ik ben zelfs nooit in Haïti geweest.”

DISCRIMINATIE BETEKENT HET
ONEERLIJK BEHANDELEN VAN
IEMAND OMDAT DEZE PERSOON OP
EEN OF ANDERE MANIER ANDERS
IS. HET IS ONVRIENDELIJK EN
VERKEERD OM TEGEN ANDEREN
TE DISCRIMINEREN OMDAT ZE
BIJVOORBEELD EEN MINDERHEID
ZIJN, OF OMDAT ZE EEN HANDICAP
HEBBEN, OF MEISJES ZIJN.

“Wat ga je doen?” vraag ik aan Rosa. Ze denkt even na waarbij haar bruine ogen fonkelen. Ze werpt een blik op haar kinderen, die nog met elkaar aan het spelen en giechelen zijn en lacht trots. “We zullen voor onze nationaliteit strijden, schat. We hebben al films en toneelstukken gemaakt om anderen bewust te maken van deze slechte wet en hoe het

is om zonder een nationaliteit te leven. Het hebben van een nationaliteit is ons recht. En we zullen doorgaan met protesten op straat totdat onze stem gehoord wordt en we onze nationaliteit terug hebben.”

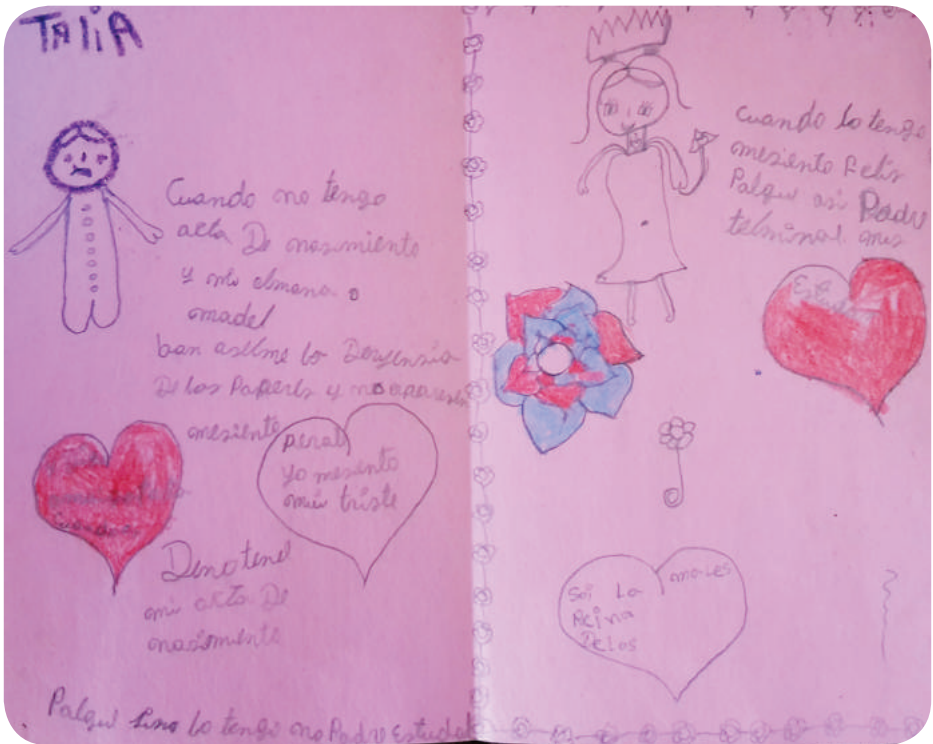
Ze is zo'n moedige, wijze en vriendelijke vrouw. Ik maak een foto van haar kinderen, die inmiddels in gezelschap zijn van een stel andere kinderen. Ze zijn allemaal heel bijzonder. Ik ga ook met hen spelen. Rosa geeft ons vers kokoswater te drinken. Het raakt nauwelijks mijn lippen terwijl ik het opslurp in deze tropische hitte.

Net voordat ik vertrek, overhandigt Rosa's dochter Talia me een prachtige tekening op roze papier (je kunt deze op de volgende pagina zien).

Rosa legt uit. Aan de linkerkant laat Talia zien hoe ze zich voelt: "Ik voel me verdrietig als mijn zus of mijn moeder erop uit gaan om officiële papieren te krijgen en ze komen zonder papieren terug. Als ik geen geboorteakte heb, kan ik niet studeren." Rechts heeft ze zichzelf als 'Koningin van de Tegenslag' getekend, met daarbij de tekst: "Als ik het heb zal ik blij zijn, want dan kan ik mijn school af maken."

Ik ben boos, omdat jonge kinderen op de hele wereld zulke situaties zoals die van Talia mee moeten maken. Niet alleen Nikita en ik maken het mee. Ik heb het gevoel

dat ik er nog meer over moet leren zodat ik ervoor kan zorgen dat de levens van deze kinderen beter worden!

Mensen kunnen hun nationaliteit verliezen! Dat klinkt gewoon absurd! Rosa's dochters gingen elke dag naar school, totdat op een dag hen dat allemaal werd ontnomen. Dat doet me ergens aan denken...

Ik ben in een grote tuin. Er zijn veel bomen en de grond is onregelmatig met wat gras, maar vooral veel aarde. Het is duidelijk een tuin waar veel activiteit is! Ik bekijk het geldstuk in mijn hand. Er staat 10 Francs op. Maar ik ben niet in Frankrijk. Nee, in Frankrijk worden Francs niet meer gebruikt, daar gebruiken de mensen Euros. Maar het geld in **Cote d'Ivoire**, een vroegere Franse kolonie, heet nog steeds Francs.

VRAAG 4

**WAT VOOR SOORT
 DINGEN ZIJN KINDEREN
 ZONDER NATIONALITEIT
 NIET IN STAAT OM TE
 DOEN?**

VRAAG 5

WAAROM VERLIEZEN MENSEN MET EEN NATIOANLITEIT DEZE SOMS?

aan het maken zijn. “Ik weet niet wie mijn ouders zijn, waar ik vandaan kom of waar ik geboren ben. Ik denk dat mijn ouders mij kwijt zijn geraakt toen ik geboren werd en dat iemand mij toen hierheen heeft gebracht. Ik denk dat ik 12 jaar ben, maar ik kan

het niet zeker weten.”

Ik vind Grace heel mooi en ik maak een foto van haar.

Grace legt uit dat het in Cote d’Ivoire heel moeilijk is om een nationaliteit te krijgen zonder de documenten van je ouders. “Ivorianen moeten hun geboorteakte laten zien, en de nationaliteitscertificaten van een van de ouders, als bewijs voor hun eigen nationaliteit. Ik heb geen van deze documenten, Neha, en ik kan niet bewijzen dat mijn ouders Ivorianen waren. Ze noemen mij een **vondeling**; ik heb volwassenen horen zeggen dat ik staatloos ben.”

“Als ik op een dag niet meer naar school zou kunnen, zou ik heel ongelukkig zijn”, zegt ze. In Cote d’Ivoire kunnen staatloze mensen veel dingen niet doen. Ze kunnen geen bankrekening openen, ze mogen geen land bezitten of zelfs maar vrij binnen het land reizen. “Het is mijn droom om te reizen”, zegt ze.

COTE D'IVOIRE WAS VROEGER EEN KOLONIE VAN FRANKRIJK. EEN KOLONIE IS EEN LAND DAT IS BINNENGEVALLEN EN GEREGEERD DOOR EEN ANDER LAND. ONDER DE FRANSE OVERHEERSING VESTIGDEN EEN AANTAL FRANSEN ZICH IN COTE D'IVOIRE. FRANKRIJK HAD OOK BUURLAND BURKINA FASO GEKOLONISEERD. VAN WAARUIT MENSEN GEDWONGEN WERDEN OM IN IVOORKUST TE WERKEN OP PLANTAGES. VEEL VAN HEN, ALSOOK HUN NAKOMELINGEN, BLEVEN IN COTE D'IVOIRE TOEN DAT LAND ONAFHANKELIJK WERD IN 1960.

VONDELINGEN ZIJN
KINDEREN WIENS OUDERS
NIET BEKEND ZIJN. ZE ZIJN
'GEVONDEN' DOOR
IEMAND ANDERS.

“Ik zou graag op ontdekkingsreis gaan naar onze hoofdstad Abidjan, en ook andere landen ontdekken. Ik wil minister van financiën worden. Ik zou graag een machtige vrouw worden en anderen helpen. Dat zou me blij maken.”

Dit zet me aan het denken. Zou het niet makkelijk zijn voor landen om kinderen als hun staatsburgers te accepteren, ook als die kinderen geen geboor-

teaktes hebben? Onnozel eigenlijk om te zeggen dat je ergens niet thuishoort, alleen maar omdat je een stuk papier mist? Waar verwachten deze landen dat zulke kinderen heen gaan? Wat verwachten ze van hen?

VRAAG 6

WAAROM KUNNEN
LANDEN ER NIET VOOR
ZORGEN DAT ALLE KINDEREN
EEN NATIONALITEIT KRIJGEN,
ZELFS WANNEER HET
ONBEKEND IS WAAR ZE
GEBOREN ZIJN OF WIE HUN
OUDERS ZIJN?

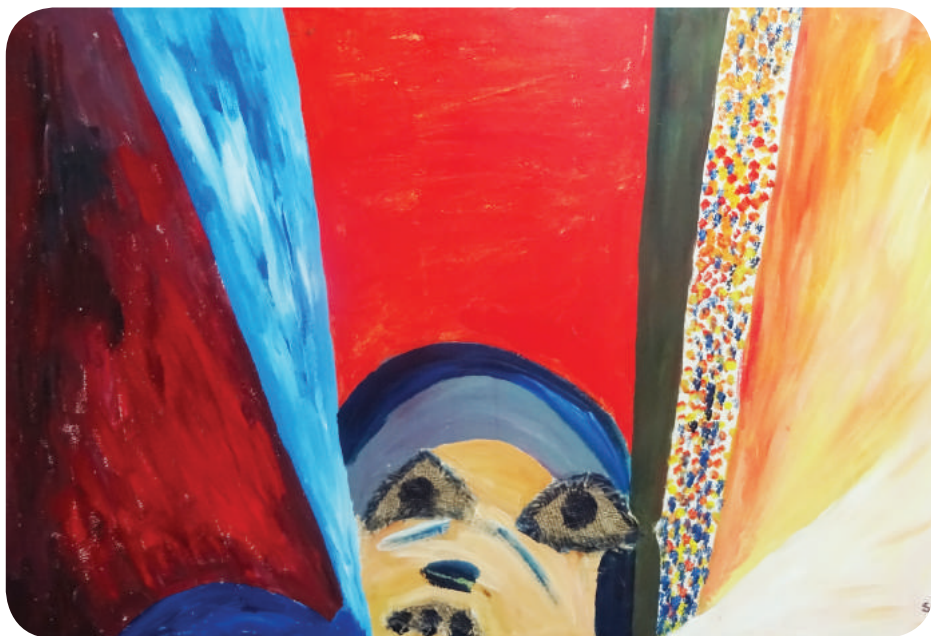
Grace en ik zitten bij de kinderen die ik eerder al zag aan tafel, ze zijn nog steeds aan het werk. Malik, een van de jongens, geeft me het papier waarop hij aan het tekenen is. Zijn gezicht is zachtaardig, maar hij heeft een diep litteken in de vorm van een pompoenpit onder zijn oog, waardoor ik me afvraag hoe zijn leven is geweest. Op zijn stuk papier staat een rij mensen getekend, die zich willen registreren voor een nationaliteitskaart. Ik vind zijn tekening echt leuk en maak er een foto van.

Ik maak ook foto's van een paar leuke schilderijen die de andere kinderen hebben getekend. Malik vertelt me dat hij ook niet

weet wie zijn ouders zijn. Hij kan ze zich niet herinneren. Hij kan geen identiteitspapieren krijgen zonder vader of moeder.

Ik pak een stuk papier en een paar kleurpotloden en ik ga ook tekenen...

Grace en ik eindigen de dag zij-aan-zij terwijl we schommelen in een oude hangmat. We eten een stuk meloen en inspecteren elkaars kunstwerken. Ik maak excuses voor het maken van een vlek op haar tekening met mijn plakkerige vingers. De tekening van Grace bestaat uit heel veel kleine puntjes. Ze gaat met haar hand over de tekening en vertelt wat dat voor haar betekent. “Misschien is één kind zonder nationaliteit niet zo erg, misschien vindt ze een familie die haar adopteert en krijgt ze een nationaliteit van hen. Maar zie je, Neha, dit zijn wij allemaal,

er zijn duizenden van ons, de verloren kinderen van Cote d'Ivoire. Dit land is mijn thuis, ons thuis. Ik...we hebben nooit een andere plek gekend en ik wil dat ze ons beschouwen als hun kinderen. Ik zal zoveel teruggeven aan dit land als ik de kans krijg, als ik naar school kan en een baan kan krijgen. We zouden allemaal zoveel doen, ik weet dat we het zouden doen.”

We vallen in slaap onder de sterrenhemel.

Ik word wakker op een slecht verlicht pad. Het stinkt er. Vliegen zoemen in het rond en overall ligt afval. Het begint juist licht te worden. Het is koel maar ik voel dat het snel warm zal worden. Zodra mijn ogen gewend zijn aan het licht en mijn omgeving, zie ik een dun, klein jongetje dat naar me staat te gluren. Hij heeft alleen een oude korte broek aan. Hij is verlegen, maar nieuwsgierig.

“Hallo”, zeg ik. Hij glimlacht en rent weg, dus ik volg hem. Hij schopt tegen een oude plastic fles terwijl hij rent, en als ik in zijn buurt kom, schopt hij de fles naar mij. Ik schop de fles terug en we lachen allebei.

“Ik heet Neha, ik kom uit Nepal.”

Hij kijkt naar beneden.

“Hoe heet jij? Waar kom je vandaan?”

Geen reactie.

Ik probeer het nog een keer. “Waar zijn we?”

“Kutapulong”, zegt hij, en als hij mijn vragende blik ziet, voegt hij daaraantoe, “Bangladesh.”

Ik kijk naar de munt in mijn hand, het is een Bengaalse **Taka**.

“Oh, oke. Dus je bent Bengaals?”

Hij kijkt naar de grond en schudt zijn hoofd.

“Waar kom je vandaan?” vraag ik nog een keer.

“Myanmar.”

Oh, dus je bent Birmaan?”

Weer schudt hij zijn hoofd. “Ze noemen ons Bengaals, en zeggen dat we uit Bangladesh komen. Maar we zijn Rohingya. We komen uit Myanmar. Dat is ons thuis.”

“Waarom ben je dan weggegaan?” vraag ik...terwijl ik bang word voor wat zijn antwoord zal zijn.

“Ze hebben ons weggejaagd”, zegt hij. “Ze hebben onze huizen verbrand en op ons geschoten. Het was verschrikkelijk.”

Ik ben geschokt en ik weet niet wat ik moet zeggen.

Gelukkig blijft hij praten. “Ons dorp was prachtig. Maar nu is het allemaal verbrand. Ik weet niet of ik ooit nog terug kan komen. Ik ben bang dat ik het zal vergeten, dus elke keer dat ik mijn ogen sluit, probeer ik me precies te herinneren hoe het eruit zag en rook. Hoe kunnen ze zeggen dat iemand die precies weet hoe een plek eruitziet en voelt, niet van daar is? Ik snap het niet.”

Ik probeer dit te begrijpen. Heeft hij een nationaliteit of is hij staatloos? En waarom is hij uit zijn land weggejaagd? Zou mij dat ook overkomen? Ik vraag hem of hij de enige was die wegrende. Hij wenkt en neemt me mee naar een open plek. Daar merk ik dat we op een smalle heuvel staan. Hij wijst naar beneden. Ik zie een zee van huisjes, hutten en tenten, zo ver als ik kan kijken, allemaal vol met mensen. Het moeten er triljoenen geweest zijn!

“Dit is nu ons thuis”, zegt hij, “omdat ze zeggen dat we niet van daar komen.”

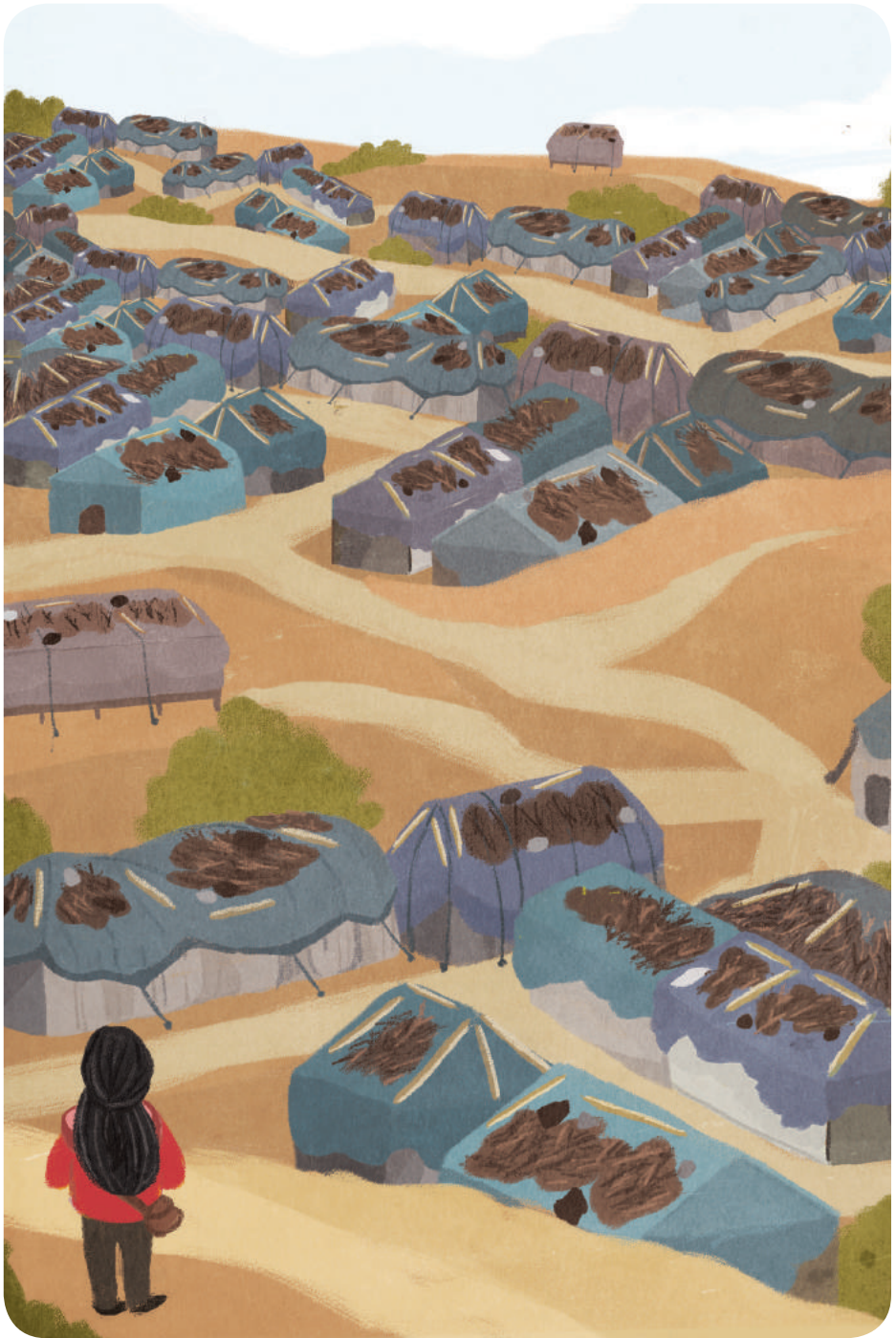
Ik voel tranen opkomen, maar ik wil hem niet verdrietig maken dus verander ik van onderwerp. “Hou je van voetbal?” vraag ik. “Kom, laten we spelen, dan ben ik de keeper.”

Later maak ik een foto van hem. Hij heeft een heel mooie glimlach.

Ik haal mijn notitieboek tevoorschijn en schrijf erin.

Nadat hij weg is gegaan, besef ik dat hij zijn naam nooit gezegd heeft. Hij heeft geen

**DE ROHINGYA ZIJN EEN
ETNISCHE MINDERHEID DIE AL
EEUWEN IN MYANMAR WOONT.
MYANMAR IS EEN ZEER DIVERS
LAND, MET MENSEN VAN VEEL
ETNISCHE EN RELIGIEUZE
GROEPEN. VEEL MENSEN IN
MYANMAR ACCEPTEREN DE
ROHINGYA ECHTER NIET. ZE
WORDEN NIET ERKEND ALS
ONDERDANEN VAN MYANMAR
- ZE ZIJN STAATLOOS. DE
ROHINGYA WORDEN ZEER SLECHT
BEHANDELD, MISSCHIEN
ZELFS SLECHTER DAN ALLE
ANDERE STAATLOZE GROEPEN
IN DE WERELD. EN ZO ZIJN
HONDERDDUIZENDEN ROHINGYA'S
UIT MYANMAR NAAR BANGLADESH,
MALEISIË, THAILAND, INDIA,
PAKISTAN, SAOEDI-ARABIË EN
ANDERE LANDEN GEVLUCHT.**

VRAAG 7

WAT GEBEURT ER MET
STAATLOZE MENSEN DIE
ZO SLECHT BEHANDELD
WORDEN DAT ZE
HUN LAND MOETEN
ONTVLUCHTEN?

naam, net zoals zijn volk, wiens naam 'Rohingya' niet wordt erkend in hun eigen land.

Ik voel me er rot over. Ik hoop dat ik hem weer zie, zodat ik het hem kan vragen.

Ik doe mijn ogen dicht, open mijn portemonnee en haal er een munt uit...

Ik voel de grond onder me bewegen. Ik ben een beetje misselijk. Het kost me wat tijd om uit te zoeken wat er aan de hand is. Uiteindelijk realiseer ik me dat ik op een lange houten boot

sta die van de ene naar de andere kant schommelt. Naast de boot ligt nog een boot, en een houten huis, en nog een, en nog een. Sommige boten en huizen zijn aan elkaar vastgemaakt met houten planken, ladders en netten. Kinderen lopen er snel van de een naar de ander. Het doet me denken aan de **sloppenwijk** in Kathmandu, met zelfs die schooiende magere honden, die je daar ook hebt. Op mijn munt staat **Ringgit** en vertelt me dat ik in **Maleisië** ben. Ik weet dat Maleisië een tijdje geleden het hoogste

gebouw van de wereld had. Maar ik heb nooit geweten dat er dorpen op de zee werden gebouwd! Een menigte kinderen springt op me af. Ik glimlach zenuwachtig en flap eruit: “Ik kan niet zwemmen.” “Dat is niet erg”, zegt een van de kinderen die gekleed is in een vies t-shirt en korte broek met scheuren, “wij zijn professionals.” De andere kinderen lachen. Een grotere jongen zegt: “We zijn de Bewakers van de Zee en we zullen je beschermen.” De kleinere jongen, Aasif, geeft me iets dat lijkt op een worstje en zegt dat ik het kan eten. “Het is een zeekomkommer.” Ik eet er een hapje van maar mijn maag voelt al als wiebelige gelei en het lukt niet om het verder op te eten.

EEN SLOPPENWIJK IS EEN BENAMING VOOR EEN VERVALLEN EN OVERVOL GEBIED IN EEN STAD WAAR ARME MENSEN WONEN. VAAK ZIJN ER GEEN GOEDE VOORZIENINGEN ZOALS TOILETTEN EN STROMEND WATER, WAARDOOR HET ERG VIES KAN ZIJN.

MALEISIË IS EEN LAND IN ZUIDOOST AZIË. HET LAND BESTAAT UIT DE TWEE GEBIEDEN VAN ONGEVEER DEZELFDE GROOTTE, 'WEST-MALEISIË' EN 'OOST MALEISIË', DIE DOOR DE ZUID-CHINESE ZEE WORDEN GESCHIEDEN. MALEISIË WAS OIT GEKOLONISEERD DOOR DE ENGELSEN. HET LAND HEEFT VEEL ETNISCHE GROEPEN, RELIGIES EN CULTUREN. HET ETEN IN MALEISIË IS HEERLIJK!

Aasif en de andere kinderen vertellen dat ze **Bajau Laut** zijn. “We wonen op deze boten en we werken hier.” “Werken jullie hier?” vraag ik. “Ja, we moeten onze ouders helpen, we gaan niet naar school dus soms gaan we vissen, of casave of rijst malen.”

Ik hoor later dat ze niet naar school kunnen omdat Maleisië hen niet als onderdanen van het land beschouwt.

Riki heeft een brede glimlach en haar haardos is opgebonden in een katoenen sjaal. Ze heeft een te grote jurk aan. Ze vertelt hoe zij en haar broers en zussen nog nooit in een ander land geweest zijn, maar Maleisië wil hen niet accepteren.

“De regering denkt dat Bajau Laut eigenlijk Filipijnen zijn”, zegt ze. “Dus zelfs voordat ik geboren ben, was mijn lot al bekend. Ik ben staatloos. Ik zou staatloosheid erven van mijn ouders, die het van mijn grootouders geërfd hebben.”

Aasif geeft me een vishengel en laat me zien hoe ik moet werpen. Hij vertelt dat

hij zijn vader al twee jaar niet heeft gezien “want mijn vader heeft geen identiteitskaart, daarom heeft de politie hem gearresteerd en meegenomen. Ik hoorde mijn moeder zeggen dat hij waarschijnlijk ergens in een gevangenis zit. Maar ik weet van mijn vrienden dat ze geprobeerd hebben om sommige mensen naar de Filipijnen te sturen. Ik hoop maar dat ze mijn vader daar niet naartoe gestuurd hebben. Hij heeft daar nooit gewoond. Hij zal daar niemand kennen”. Ik voel me nog steeds misselijk, dus we gaan aan land. Riki laat zien hoe ze haar moeder helpt om rijst te malen op een uitgehouwen steen met een grote stamper. Ik probeer het

BAJAU LAUT (OOK BEKEND ALS DE SAMA DILAUT) IS EEN GEMEENSCHAP VAN MENSEN DIE VOORNAMELIJK IN BOTEN WOONT LANGS DE KUSTLIJN VAN SABAH IN MALEISIË. DE MENSEN ZIJN ER AFHANKELIJK VAN DE ZEE VOOR HUN ETEN EN HUN WERK.

een keer. De stamper is ontzettend zwaar! Het is ongelooflijk hoe zij dit doet. Ze is zo'n sterk meisje. Ik maak een foto van haar!

Dit was een verbazingwekkend avontuur. Ik heb nooit geweten dat mensen in huizen op zee wonen. En deze kinderen vormen zo'n vriendelijke en vrolijke groep. Je zou niet denken dat ze deze moeilijkheden hebben, dat ze niet naar school kunnen, hard moeten werken en dat sommige van hun ouders zelfs in de gevangenis zitten. En dat allemaal omdat ze staatloos zijn.

Ik moet nu gaan. Ik zeg mijn nieuwe vrienden gedag en ga opnieuw door mijn muntritueel.

De zoete en citrusachtige geur van kardemom en gekookte rijst vult mijn neusgaten terwijl ik mijn ogen opendoe. Ik zit in een keuken waar een slanke vrouw met glanzend bruin haar, gevlochten in een Franse vlecht, krachtig in een pan roert. Vier pannen staan te borrelen, stomen en sissen op het gasfornuis. De vrouw beweegt vakkundig haar ogen en handen tussen alle vier. “Kun je me de uien geven, Sima”, zegt ze tegen het

meisje dat een bordspel speelt aan de andere kant van de kamer.

Sima negeert haar moeder, pakt haar bordspel op en rent naar me toe.

“Hallo! Wie ben jij?” Ik heb ondertussen van het vertellen van mijn verhaal een kunst gemaakt...ze komen allemaal om me heen staan en luisteren. Ik ben in Duitsland, volgens mijn 1 Euro munstuk. Ik herinner me dat Lucas het had over geboren worden in Duitsland. Zou hij niet graag willen weten dat ik bijna terug ben waar ik begon?

“Neha”, zegt Sima giechelend. “In het Arabisch betekent Neha liefde en regen! Is dat niet vreemd? Wie houdt er nou van regen?” Ik barst in lachen uit. Ik vertel haar dat het zelfs in het Nepalees liefde en regen betekent, maar het betekent ook ogen. Mijn moeder vertelde ons altijd dat ‘Neha’ voor haar “mooie, dromerige ogen” betekent en dat de naam ‘Nikita’ staat voor “krijgerprinses”!

Sima vraagt of ik met haar het spel ‘Wie Ben Ik’ wil spelen tot het eten klaar is. Terwijl ik probeer te raden welk kaartje Sima heeft, door haar ja / nee-vragen te stellen zoals “Draagt jouw persoon een bril?”, zegt ze dat ze niet echt Arabisch spreekt, maar ze probeert het wel. Ze spreekt voornamelijk Koerdisch, vooral met haar familie thuis. En ze doet haar best om Duits en Engels te spreken. Ze houdt van talen en zegt dat ik haar mijn ‘Wie Ben Ik’ -vragen in het Nepalees moet stellen.

Sima, haar ouders en ik zitten op de vloer in de zitkamer. Voor ons staan de heerlijke gerechten uitgespreid die Sima’s moeder Lorana aan het koken was. Mijn maag rammelt. Er zijn kleine balletjes gefrituurd deeg, ik weet niet precies wat erin zit. Het platbrood ziet er heerlijk luchtig uit en de rijst, die is bezaaid met geurige kardemomzaadjes, heeft een krokante bovenlaag. Ik heb nog nooit rijst op deze manier gezien en ik kan niet wachten om een hap te nemen.

Sima en haar familie zijn Koerdische Syriërs die in Duitsland wonen. Tijdens het eten legt de vader van Sima mij uit: “Wij zijn **Koerden**. Ik ben in Syrië geboren, net zoals mijn vrouw en kinderen, en we hebben daar ons hele leven gewoond voordat

DE EURO IS EEN MUNTEENHEID DIE IN 19 LANDEN IN EUROPA WORDT GEBRUIKT. ELK LAND HEEFT EEN EIGEN ONTWERP OP DE ACHTERKANT.

VEEL (MAAR NIET ALLE) NAMEN HEBBEN EEN BIJZONDERE BETEKENIS. HEB JE DE BETEKENIS VAN JOUW NAAM OIT OPGEZOCHT? WAT BETEKENT JE NAAM IN DE TAAL DIE JE SPREEKT EN WAT IS DE BETEKENIS VAN JOUW NAAM IN ANDERE TALEN?

DE KOERDEN ZIJN EEN ETNISCHE GROEP. ER ZIJN NAAR SCHATTING 20-45 MILJOEN KOERDISCHE MENSEN IN DE WERELD. HET KOERDISCHE VOLK IS VERSPREID OVER VEEL LANDEN, WAARDOOR ZE EEN MINDERHEID VORMEN OP ELKE PLEK WAAR ZE WONEN. KOERDEN WONEN IN SYRIË VOORAL IN HET NOORDOOSTEN EN NOORDEN VAN SYRIË. AL VOORDAT DE BURGEROORLOG IN SYRIË UITBRAK, WERDEN KOERDEN ER SLECHT BEHANDELD. ZO HADDEN ZE PROBLEMEN OM KINDEREN MET KOERDISCHE NAMEN TE REGISTREREN OP SCHOOL EN KONDEN GEEN BOEKEN UITGEVEN DIE GESCHREVEN ZIJN IN DE KOERDISCHE TAAL.

EEN CENSUS IS EEN OEFENING OM BELANGRIJKE INFORMATIE TE VERKRIJGEN OVER ALLE MENSEN DIE IN EEN LAND WONEN. OVER HET ALGEMEEN VINDT EEN CENSUS OEFENING EEN KEER IN 10 JAAR PLAATS, MAAR IN VEEL LANDEN HEEFT AL VEEL LANGER GEEN CENSUS PLAATSGEVONDEN.

DOLMA ZIJN DRUIVENBLADEREN GEVULD MET RIJST, MUNT, CITROFN, ZOUT, PEPER, SUIKER EN KRUIDEN (EN SOMS OOK VLEES).

de oorlog uitbrak. Maar geen van ons heeft de Syrische nationaliteit. Neha, wij zijn ‘**maktoum**’, dat betekent dat we niet geregistreerd zijn in Syrië. Bij een **census** in 1962 bleken veel Koerdische Syriërs ongeregistreerd. Mijn opa had toentertijd geen goede band met zijn huisbaas. Toen de census-commissie zijn huisbaas bezocht, gaf hij mijn opa's naam niet door voor registratie. Mijn grootvader werd op dat moment staatloos en wij hebben deze status moeten erven en het sindsdien door moeten geven aan onze eigen kinderen.”

Lorana geeft me de schaal met **dolma** nog een keer en zegt: “We hebben ons verhaal tegen veel mensen verteld. Onderzoekers komen bij ons en zeggen dat ze ons verhaal voor een boek gebruiken, we zijn ook een keer voor een documentaire gefilmd, maar we hebben de film nooit gezien. Als je anderen over ons vertelt Neha, vertel ze dan als-jeblijft dat onze boodschap voor andere ouders is. Ik vraag moeders zich voor te stellen hoe het voelt om te weten dat het kind dat ze hebben geboord niet in hun naam is geregistreerd.”

Ik voel me verdrietig en boos. Ik moet aan mijn eigen moeder denken. Opeens maak ik me zorgen dat zij me misschien mist. Hoe lang ben ik al weg? Maar ik moet de antwoorden vinden waarvoor ik gekomen ben! Sima's vader houdt de hand van zijn vrouw vast en zegt: “Je probeert alles te doen voor je kinderen, en toch weet je dat je niet in staat bent om hen te geven wat andere kinderen wel hebben. Dat voelt verschrikkelijk.”

Dan vertellen ze me een beetje over hun leven in Duitsland, dat ze Sima naar school hebben kunnen sturen, maar dat ze nog steeds het gevoel

hebben dat ze een plek zoeken die ze hun thuis kunnen noemen. “We wonen hier nu 2 jaar en we hopen heel erg dat we de Duitse verblijfsvergunning krijgen.”

“We zijn **vluchtelingen** geworden door de oorlog, maar we zijn ook staatloos. Als we ooit teruggaan naar Syrië erkennen ze ons dan als Syriërs?”

Syrië heeft ons eerder nooit geaccepteerd. We bidden dat Duitsland dat wel doet.”

Ik sta op een groot veld. Er zijn veel mensen, die zingen, dansen, drummen en lachen. Het is heet en klam hier, en vol van leven en blijdschap. Ik open mijn vuist, de munt in mijn handpalm is een Keniaanse **Shilling**. Ik wilde altijd al op reis naar **Kenia**, ik kan mijn geluk niet op!

Er hangt een fantastische energie op het veld. Een man ziet me staan en nodigt me uit om met de dansende menigte mee te doen. “Welkom, mijn jonge vriend”, zegt hij. “Vier samen met ons feest.”

Ik vraag hem wat ze aan het vieren zijn. Hij lacht en zegt: “We zijn eindelijk door ons land erkend. We zijn de Makonde. We waren een staatloos volk, maar we zijn naar **Nairobi** gemarcheerd om de president te ontmoeten en onze rechten op te eisen. We zijn nu erkende burgers!” Ik sta versteld en ik barst in lachen uit van pure vreugde. Ik denk meteen bij mezelf: dus dit is een strijd die we kunnen winnen. Ik breng wat tijd door op het veld, al pratend en feestvierend met de Makonde. Ik kom te weten dat ze in 1936 door de Engelsen van Mozambique naar Kenia gebracht zijn.

EEN VLUCHTELING IS EEN PERSOON DIE BESCHERMING ZOEKT IN EEN ANDER LAND. EEN VLUCHTELING KAN VERSCHILLENDE REDENEN HEBBEN OM ZIJN LAND TE ONTVLUCHTEN, BIJVOORBEELD OMDAT ZIJN LEVEN, VEILIGHEID OF VRIJHEID WORDEN BEDREIGD DOOR GEWELD EN GEVAAR.

VRAAG 8

ALS DE REGERING WEIGERT OM JE EEN NATIONALITEIT TE GEVEN, OF JE NATIONALITEIT AFNEEMT, WAT KUN JE DAN DOEN OM JE SITUATIE TE VERANDEREN?

KENIA IS EEN PRACHTIG LAND IN OOST AFIKA. HET IS HEEL DIVERS, MET VERSCHILLENDE ETNISCHE GROEPEN. OOK KENIA WAS OIT EEN KOLONIE VAN DE BRITTEN, DIE MENSEN UIT NABURIGE LANDEN NAAR KENIA BRACHTEN. VEEL VAN DEZE GROEPEN MENSEN ZIJN STAATLOOS. NAIROBI IS DE HOOFDSTAD VAN KENYA.

Ze werden in Kenia echter na verloop van tijd als buitenlanders beschouwd, ook al woonden ze er sinds 1936 van generatie op generatie. Verschillende keren kregen ze te horen dat ze geregistreerd zouden worden, maar dat is nooit gebeurd en dat heeft voor veel ellende gezorgd. Van Felistus, een zachtaardige en vriendelijke vrouw, hoor ik dat haar moeder haar als kind een keer 's nachts in een cashewnotenboom heeft moeten verbergen voor de politie. Dahili, een sportief uitzierende voetballer, vertelt dat hij een kans op een sponsorschap heeft moeten missen doordat hij geen identiteitspapieren had.

Een van de ouderen, Thomas, zegt: "Uiteindelijk gingen we beseffen dat we ons in een lastige situatie bevonden. We gingen op zoek naar mensen die ons konden leren hoe we voor onze rechten konden opkomen."

Peter vult aan: "We besloten om een mars naar Nairobi te organiseren om de president te ontmoeten. We hadden alle wettelijke procedures al geprobeerd, maar niemand hielp ons. We verzamelden ons in Makongeni, aan de kust, en na onze gebeden begonnen we met onze mars."

In totaal hebben de Makonde 526 kilometer afgelegd, tot aan het huis van de president in Nairobi. Ze hebben onderweg veel moeilijke situaties meegemaakt. Ze werden zelfs door de politie staande gehouden. Maar ze gingen door. Amina laat me een foto zien van de mars. Het ziet er geweldig uit en ik wou dat ik bij hen geweest was om hen

aan te moedigen!

Peter praat verder: “Toen we eenmaal in Nairobi waren, waren er uitdagingen. De weg werd geblokkeerd door zwaarbewapende politiemensen. Maar we waren niet bang, vanwege onze solidariteit en omdat we een eenheid vormen. We wisten dat we niets verkeerd hadden gedaan, we kwamen alleen op voor onze rechten.”

Ik ben vol ontzag voor deze prachtige, moedige mensen. Het allermooiste is dat de president hen uiteindelijk heeft ontmoet. En dat hij hen om vergeving heeft gevraagd omdat ze als mede Kenianen zo lang hebben moeten wachten op rechtvaardigheid.

Inmiddels heeft er zich een kleine menigte om me heen verzameld, en ze vertellen allemaal over hoe ze zich voelen.

Sylvester, een oude man, zegt: “Ze hebben ervoor gezorgd dat we alle pijn vergeten zijn. We zijn dankbaar en blij dat we Keniaanse burgers zijn.”

Amina vult aan: “Ook al heb ik niks, ik heb in elk geval een identiteitskaart. Het voelt alsof ik eindelijk vrij kan ademen, haaaaaah. Ik kan eindelijk ademen.”

Wat een prachtige ervaring. Ik voel me vol energie en vol vertrouwen om in Nepal ook voor mijn rechten op te komen. Ik zal nooit de woorden vergeten die Peter bij ons

afscheid sprak: “Ik heb mijn rechten en ik zal slagen, omdat ik een winnaar ben!”

Voordat ik mijn ogen opendoe, weet ik al waar ik ben. Het geluid van drukke straten, van toeterende auto's, de dikke, stoffige lucht en de zinderende hitte op mijn zwarte haar is zo vertrouwd. Ik ben thuis!

Ik kan niet wachten om mama te zien, om haar te knuffelen en te vertellen over alles dat ik heb geleerd. Maar als ik mijn ogen open, zie ik dat ik niet in mijn eigen dorp ben. Ik sta voor een kantoorgebouw in **Kathmandu**, de hoofdstad.

Ik ga naar binnen.

“Namaste **bahini**”, een lange, netjes geklede vrouw buigt licht en ik buig terug, met mijn handen tegen elkaar gedrukt, de handpalmen tegen elkaar en de vingers omhoog wijzend – dit is onze Namaste groet in Nepal. Sushma Gautam zegt dat ik snel naar binnen moet gaan. Als ik bij de receptie aankom zie ik Lila, een kleine, stevige vrouw die een schort draagt. Ze heeft een neuspiercing en veel zilveren armbanden om haar beide armen. Lila vraagt of ik **chiya** wil. Ik kan niet wachten om dat weer te drinken na zo lang van huis te zijn geweest. Ik heb fantastisch eten geprobeerd van over de hele wereld, maar er is niets dat me zo'n fijn gevoel geeft als de kruidige smaak van chiya.

Sushma brengt me naar haar kantoor. Ik kijk naar de papieren op het bureau – ik ben bij een organisatie die zich inzet voor vrouwenrechten en mensen helpt om het staatsburgerschap te verkrijgen. Sushma laat me op haar laptop een foto zien waarop jonge Nepalese meisjes en jongens protesteren in de straten van Kathmandu. “Neha, je weet dat vrouwen en mannen, meisjes en jongens, gelijk zijn, nietwaar?” Ik knik heftig. “In de meeste landen in de wereld wordt de gelijkwaardigheid van mannen en vrouwen

BAHINI BETEKT JONGERE ZUS IN HET NEPALEES. MAAR HET IS OOK EEN VRIENDELIJK WOORD DAT VROUWEN GEBRUIKEN OM ANDERE JONGE VROUWEN EN MEISJES AAN TE SPREKEN.

CHIYA, OOK BEKEND ALS CHAI, IS EEN KRUIDIGE THEE DIE GEWOONLIJK IN ZUID-AZIË WORDT GEDRONKEN. HIJ WORDT GEMAAKT DOOR AAN ZWARTE THEE MELK, SUIKER EN KRUIDEN ZOALS KANEEL, KRUIDNAGEL EN GEMBER TOE TE VOEGEN.

EEN GRONDWET IS DE VERZAMELING HOOFDWETTEN VAN EEN LAND. IN DE MEESTE LANDEN WORDEN DEZE OP ÉÉN PLEK GENOTEERD. ZE BESCHRIJVEN HOE WE ELKAAR MOETEN BEHANDELEN EN ANDERE BELANGRIJKE REGELS.

verondersteld, en hun rechten beschermd door de **grondwet**”, zegt ze.

“Het is echter triest dat in werkelijkheid het tegenovergestelde waar kan zijn. Vrouwen vormen de helft van de wereldbevolking, maar in de meeste landen vormen ze niet de helft van de mensen die in de regering werkzaam zijn, of in banen in technologie en de media. Ze verdienen ook vaak minder geld dan mannen, zelfs voor hetzelfde werk. Thuis hebben vrouwen vaker dan mannen de taak om klusjes uit te voeren en voor hun kinderen te zorgen - ook al werken zowel mannen als vrouwen heel de week.”

“En”, zo vertelt Sushma verder, “in **25 landen** hebben vrouwen nog steeds niet

dezelfde rechten als mannen voor wat betreft het geven van een nationaliteit aan hun kinderen. Nepal is een van deze landen. Neha, je moeder heeft jou en Nikita in haar eentje opgevoed, maar ze moet nog bewijzen wie jullie vader is, en dat hij ook Nepalees is, om jullie allebei de Nepalese nationaliteit te geven. Veel ambtenaren zijn niet respectvol ten opzichte van vrouwen. Ze behandelen vrouwen niet met hetzelfde respect

**HEB JE OOIIT HET GEVOEL GEHAD
DAT VROUWEN ANDERS WERDEN
BEHANDELD DAN MANNEN?
WERKEN VROUWEN MEER IN
EN ROND HET HUIS OF WORDT
VAN VROUWEN VERWACHT DAT
ZE ANDERE WERKZAAMHEDEN
UITOEFENEN DAN MANNEN?**

als mannen. Toen je moeder Nikitia wilde registreren bij het districtskantoor zei men tegen haar dat ze de vader van Nikita mee moest nemen omdat 'kinderen hun nationaliteit van hun vader zouden moeten krijgen'. Maar dat is niet waar en ze hebben je moeder onterecht slecht behandeld."

Ik merk dat ik langzaam begin te trillen van boosheid. Ik herinner me de onbeleeftde man in het overheidskantoor, de rechter in de rechtszaal en de leraar op school. Ik denk aan alles dat mijn moeder heeft moeten doorstaan, alleen omdat mijn land denkt dat vrouwen slecht behandeld mogen worden. Ik denk aan mijn vrienden in de wereld die net zoals ik lijden onder slechte wetten en slechte gewoonten.

Ik vraag aan Sushma of dit betekent dat ik zonder nationaliteit op zal groeien.

Ze zegt: "Wij hebben als advocaten veel mensen in jouw situatie geholpen. We zullen je moeder helpen om deze zaak te winnen bij de Hoge Raad zodat jij en Nikita kunnen opgroeien met de Nepalese nationaliteit, in je moeders naam, zoals je recht is."

Ik voel een golf van emotie en dankbaarheid voor deze vrouw die ik nog maar net heb ontmoet. Ik beslis ter plekke dat ik ook advocaat wil worden, zodat ik door kan gaan met mensen helpen de nationaliteit te krijgen die ze verdienen.

Sushma vertelt me dat de mensen op de foto deel uitmaken van een groep genaamd "Burgerschap in de Naam van de Moeder" en dat ook hen het recht wordt ontzegd om de nationaliteit van hun moeders te ontvangen. De meesten van hen hebben geen werk kunnen vinden nadat ze de middelbare school verlieten.

Ik voel me Nepalees

Ik ben geboren in Nepal, ik vier alle traditionele feesten van Nepal, ik spreek perfect Nepalees. Maar door de wet, en door de houding van sommige mensen, worden mijn zus Nikita en ik niet als Nepalees geaccepteerd. Maar er is geen ander land dat me als staatsburger erkent, of waar waarvan ik burger wil zijn (hoewel ik ze graag allemaal zou willen bezoeken!). Ik heb nooit ergens anders gewoond, mijn moeder is Nepalees, mijn grootouders waren Nepalees. Als Nepal mij niet erkent als Nepalees, ben ik staatloos.

Nationaliteit is een eigenaardig iets, niet iedereen begrijpt wat het is.

De meeste mensen hebben een nationaliteit, maar sommige mensen hebben het niet.

Ik dacht altijd dat iedereen een nationaliteit had, dat je de nationaliteit kreeg van het land waarin je geboren bent. Maar ik merkte dat ik anders was toen mijn moeder werd verteld dat Nikita haar school niet af kon maken doordat ze niet werd toegelaten tot haar examen. Ik weet nu hoe belangrijk het is om officieel door een land erkend te worden als een burger. Om documenten te hebben, zoals een geboortakte, identiteitskaart of paspoort. Het is belangrijk voor zoveel verschillende dingen in het leven. Zonder zo'n bewijs kan Kezia haar kinderen niet naar het ziekenhuis brengen als ze ziek zijn. Rosa's kinderen kunnen niet naar school en hebben waarschijnlijk geen kans op goed werk. Grace kan misschien nooit haar droom volgen om te gaan reizen. Sima en haar ouders blijven zoeken naar een land dat hen accepteert. En mijn zus en ik moeten afwachten of we onze school kunnen afmaken.

We kunnen dit veranderen en dat moet ook. Mensen zoals Sushma werken dagelijks hard om te vechten voor ieders recht op nationaliteit. Er zijn grote successen geweest. Voor anderen duurt het wat langer. Wij, en meer mensen zoals wij, moeten meedoen en opkomen voor onze rechten. We moeten alles doen wat we kunnen, zodat elk kind een nationaliteit heeft!

Sommigen vonden wel een baan maar werden slecht behandeld en kregen hun salarissen niet. "Zonder nationaliteit kun je niet eens een simkaart kopen voor je mobiele telefoon", zegt ze. De groep wil druk uitoefenen op de regering om de wet te veranderen. Daarom protesteren ze elke vrijdag bij overheidsgebouwen. Onderweg naar huis, in de taxi, schrijf ik mijn laatste gedachten op over dit fascinerende, kleurrijke, uitputtende, inspirerende, leerzame, smakelijke avontuur.

Ik ben nu thuis en kijk in de ogen van mijn moeder. Ze zijn donker, hazelnootkleurig en kunnen me ertoe brengen om te denken dat ik in de ogen van mijn zus kijk. Met haar sterke armen en met haar handen, breed, plat en een beetje gehard op de handpalmen, drukt ze me stevig tegen zich aan. Dit zijn de handen die elke maaltijd voor ons hebben gekookt toen we opgroeiden. Altijd maakte ze eten uit verschillende

landen, sushi uit Japan, Indiase samosa, Amerikaanse aardappelsalade. Ze gaf ons alles wat we wilden, maar nu is er één ding dat ze ons niet kan geven.

Ik vertel haar over alle kinderen en ouders die ik tijdens mijn reis over de hele wereld heb ontmoet.

Ze is stil en heeft tranen in haar ogen.

Na mijn verhaal zegt ze: “Staatloos. Mijn kinderen zijn staatloos. Omdat ik ervoor heb gekozen om jullie alleen op te voeden, zonder de steun van jullie vader. Omdat ik jullie goed onderwijs wilde geven en jullie wilde inspireren om goede mensen te zijn. Ik ben een Nepalees burger en ik ben een alleenstaande moeder. Maar omdat ik een vrouw ben, heb ik geen rechten om mijn naam of nationaliteit aan mijn kinderen door te geven.”

Er zijn een paar weken voorbijgegaan sinds mijn avontuur. Ik blader door mijn notitieboek en al mijn foto's. Ik heb geweldige vrienden gemaakt en ik heb naar hen allemaal geschreven. Ze zijn het met me eens dat het erg vreemd is dat er kinderen en volwassenen zijn die geen nationaliteit hebben. Het is ook schadelijk. Dit zou zo'n gemakkelijk probleem moeten zijn om op te lossen, als volwassenen het er gewoon allemaal over eens werden dat niemand staatloos zou moeten zijn.

Mijn vrienden van over de hele wereld en ik willen samen opkomen voor ieders recht op een nationaliteit. We zullen leren over wat er moet gebeuren en allemaal strijden voor ons recht en voor het recht van onze families om een nationaliteit te hebben en om vrij te zijn van discriminatie. We gaan alles doen dat nodig is om ons recht op een nationaliteit, en dat van onze gezinnen, uit te oefenen. We zullen onze verhalen blijven delen zodat anderen het belang van de nationaliteit kunnen leren en waarom we moeten strijden om staatloosheid te beëindigen. We hopen dat je ook met ons meedoet!

De Wereld van

Pacific ocean

IK KAN NIET GELOVEN
DAT IK NAAR ZOVEEL
LANDEN BEN GEREISD.
IK KREEG DEZE
WERELDKAART EN HEB ALLE LANDEN WAAR IK
BEN GEWEEST ROOD GEKLEURD. KUN JIJ
ZE ALLEMAAL NOEMEN? MIJN MAGISCHE
MUNTEN HEBBEN ME ECHT OVER DE HELE
WERELD GEBRACHT!

DOOR MIJN GROTE AVONTUUR HEB
IK OOK ZOVEEL MEER GELEERD OVER
STAATLOOSHEID. SOMMIGE LANDEN WAARVAN IK
HEB GELEERD DAT STAATLOOSHEID EEN PROBLEEM
IS HEB IK GEEL INGEKLEURD. KUN JIJ ALLE GELE
LANDEN OP DE KAART NOEMEN? KUN JIJ NOG
ANDERE LANDEN ONDERZOEKEN OF BEDENKEN?

Staatloosheid

Neha's Vragen

DIT ZIJN DE VRAGEN DIE IK IN MIJN NOTITIEBOEK HEB OPGESCHREVEN. HOE ZOU JIJ ZE BEANTWOORDEN?

VRAAG 1

WAT IS EEN NATIONALITEIT? KRIJGT IEDEREEN DE NATIONALITEIT VAN HET LAND WAAR DIEGENE GEBOREN IS?

VRAAG 2

KRIJGT IEDEREEN EEN NATIONALITEIT ALS HIJ DE CULTUUR, DE TRADITIES EN DE REGELS VOLGT VAN HET LAND WAAR DIEGENE LEEFT?

VRAAG 3

ZORGT JE
GEBORTEAKTE
ERVOOR DAT JE EEN
NATIONALITEIT KRIJGT?

VRAAG 4

WAT VOOR SOORT
DINGEN ZIJN KINDEREN
ZONDER NATIONALITEIT
NIET IN STAAT OM TE
DOEN?

VRAAG 5

WAAROM VERLIEZEN
MENSEN MET EEN
NATIONALITEIT
DEZE SOMS?

VRAAG 6

WAAROM KUNNEN
LANDEN ER NIET VOOR
ZORGEN DAT ALLE KINDEREN
EEN NATIONALITEIT KRIJGEN,
ZELFS WANNEER HET
ONBEKEND IS WAAR ZE
GEBOREN ZIJN OF WIE HUN
OUDERS ZIJN?

VRAAG 7

WAT GEBEURT ER MET
STAATLOZE MENSEN DIE
ZO SLECHT BEHANDELD
WORDEN DAT ZE
HUN LAND MOETEN
ONTVLUCHTEN?

VRAAG 8

ALS DE REGERING
WEIGERT OM JE EEN
NATIONALITEIT TE GEVEN,
OF JE NATIONALITEIT
AFNEEMT, WAT KUN JE DAN
DOEN OM JE SITUATIE TE
VERANDEREN?

IK HEB TIJDENS MIJN REIZEN EN ONDERZOEK ECHTE EXPERTS ONTMOET OP HET GEBIED VAN STAATLOOSHEID. IK HEB OOK ENKELE VAN DE MENSEN DIE AAN DEZE KWESTIE STUDEERDEN EN WERKTEN, KUNNEN VRAGEN OF ZE MIJN VRAGEN WILDEN BEANTWOORDEN. DIT ZIJN HUN ANTWOORDEN!

VRAAG 1

WAT IS EEN NATIONALITEIT? KRIJGT IEDEREEN DE NATIONALITEIT VAN HET LAND WAAR DIEGENE GEBOREN IS?

Het hebben van een nationaliteit is als het houden van het officiële lidmaatschap van een land. Het biedt een gevoel van verbondenheid - met een plek en met een gemeenschap. Dit is de reden waarom mensen hun nationale team vaak ondersteunen bij sportwedstrijden zoals de Olympische Spelen of de Wereldbeker. Omdat ze allemaal het gevoel hebben dat ze erbij horen en ze willen dat hun land het goed doet.

Elk land heeft zijn eigen regels omtrent het lidmaatschap: de regels (of wetten) die bepalen aan welke

personen de nationaliteit wordt verleend. Sommige landen geven de nationaliteit aan iedereen die daar is geboren. Andere landen geven nationaliteit aan iedereen die een ouder uit het land heeft. De meeste landen staan toe dat mensen die lang in het land hebben gewoond of met iemand uit het land zijn getrouwd de nationaliteit van dat land aan kunnen vragen. Op deze manier vormt de band die een persoon met het land heeft de basis om staatsburger van dat land te worden.

In een zeer belangrijk document, de **Universele Verklaring van de Rechten van de Mens**, staan de rechten van elke persoon in de wereld uiteengezet. In deze verklaring staat geschreven dat “**iedereen recht heeft op een nationaliteit**”. Dat betekent dat nationaliteitsregels eerlijk moeten zijn en dat iedereen ergens een nationaliteit zou moeten kunnen krijgen. Niemand mag staatloos zijn.

Maar in sommige landen bestaan slechte regels, zoals bijvoorbeeld de regel dat vrouwen hun nationaliteit niet aan hun kinderen door kunnen geven. Of zoals de regel dat mensen uit bepaalde minderheidsgroepen geen nationaliteit kunnen hebben. Andere landen hebben goede regels, maar deze regels worden niet op de juiste manier toegepast. Om al deze redenen zijn er nog steeds veel mensen in de wereld die geen nationaliteit hebben.

VRAAG 2

**KRIJGT IEDEREEN
EEN NATIONALITEIT
ALS HIJ DE CULTUUR,
DE TRADITIES EN DE
REGELS VOLGT VAN HET
LAND WAAR DIEGENE
LEEFT?**

Iedereen zou een nationaliteit moeten hebben. Dit heeft niet (of zou niet) veel te maken moeten hebben met de cultuur, de tradities of de wetten in een land.

Echter, niet iedereen heeft een nationaliteit.

Niemand kent precies het aantal, maar we denken dat ten minste 15 miljoen mensen over de hele wereld staatloos zijn. Als een persoon geen nationaliteit heeft is dat normaal gesproken niet omdat diegene

iets verkeerd heeft gedaan. En ook niet omdat die persoon de cultuur, tradities of regels van een land niet heeft gevolgd of geen echt goede verbinding met het land voelt.

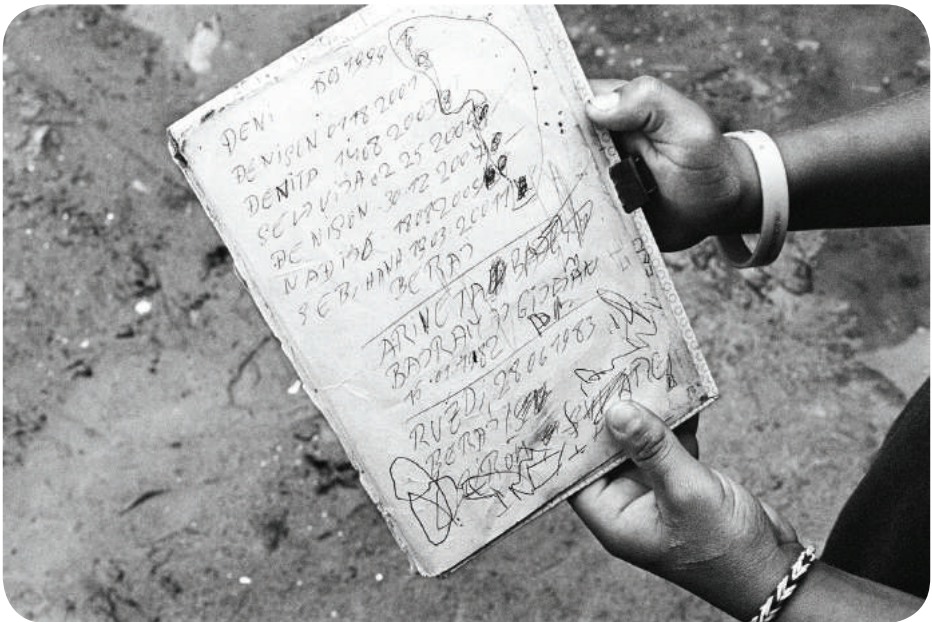
Het komt meestal omdat het land iets verkeerd heeft gedaan. Bijvoorbeeld omdat het slechte wetten heeft, of omdat er gaten in de wet zitten, of doordat regels niet op de goede manier zijn toegepast. Soms zijn dit fouten. Maar soms zijn het opzettelijke fouten, bijvoorbeeld doordat het land bepaalde groepen mensen discrimineert.

VRAAG 3

ZORGT JE GEBORTEAKTE ERVOOR DAT JE EEN NATIONALITEIT KRIJGT?

Een geboorteakte is niet hetzelfde als een nationaliteit. Er zijn veel kinderen in de wereld waarvan de geboorte niet is geregistreerd, maar die toch een nationaliteit hebben omdat ze een band hebben met een land. Een geboorteakte is echter een heel belangrijk document, omdat het bewijst waar je bent geboren, wanneer je bent geboren en wie je ouders waren. Meestal zijn dit de gegevens die helpen om erachter te komen wat je nationaliteit is (of zou moeten zijn). Voor mensen die geen geboorteakte hebben, is het dus lastig om hun nationaliteit te bewijzen.

Bekijk deze foto nu eens:

Dit is een foto van een jonge jongen in Servië. Hij houdt een stuk papier vast dat voor hem het meest kostbare stuk papier is ter wereld. Voordat zijn vader stierf, gaf hij zijn zoon dit papier. Hierop had de vader alle namen en geboortedata geschreven van de jongen en zijn zes broers en zussen. Geen van deze zeven kinderen heeft hun geboorte geregistreerd gehad. Doordat er geen officiële registratie van de

geboorten bestaat, kunnen de kinderen niet bewijzen dat zij de Servische nationaliteit hebben. Ze zijn niet in staat om hun band met het land te bewijzen.

VRAAG 4

WAT VOOR SOORT
DINGEN ZIJN KINDEREN
ZONDER NATIONALITEIT
NIET IN STAAT OM TE
DOEN?

Zoals de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ieders recht op een nationaliteit beschermt, beschermt het ook onze andere rechten. In een ander heel bijzonder document - het **Verdrag inzake de Rechten van het Kind** - staat ook hoe kinderen moeten worden behandeld en beschermd, en wat hun rechten zijn. Volgens deze documenten hebben kinderen recht op een nationaliteit. Maar belangrijker is dat kinderen die geen nationaliteit hebben, toch net zo goed beschermd moeten worden in al hun andere rechten. Ze moeten bijvoorbeeld

veilig zijn, naar school kunnen gaan en een dokter kunnen bezoeken als ze ziek zijn. Ze moeten kunnen spelen, en bij hun familie en verzorgers kunnen zijn en niet hoeven te werken.

Maar zoals we hebben gezien zijn deze rechten voor veel kinderen zonder nationaliteit zijn geen werkelijkheid. Dit is duidelijk verkeerd, het druist in tegen de rechten van elk kind en moet worden veranderd.

Veel kinderen die geen nationaliteit hebben, kunnen niet naar school. Of ze mogen hun examens niet afmaken. Als ze ziek zijn, kunnen ze soms geen dokter bezoeken of naar het ziekenhuis gaan. Soms moeten ze werken, zoals het kind op de foto van de vorige pagina, en dit kan heel moeilijk en zelfs gevaarlijk zijn.

Het leven kan heel moeilijk zijn voor kinderen die geen nationaliteit hebben. Het is nooit hun fout dat ze geen nationaliteit hebben, daarom is het ongelooflijk oneerlijk en verdrietig dat ze slecht behandeld worden.

VRAAG 5

**WAAROM VERLIEZEN
MENSEN MET EEN
NATIONALITEIT DEZE
SOMS?**

We hebben gezien dat Rosa en haar familie in de Dominicaanse Republiek hun nationaliteit verloren omdat er een slechte nieuwe wet werd gemaakt. Ze behoren tot een etnische minderheidsgroep en hun land besloot om die minderheid slecht te behandelen. Kinderen die door deze slechte wetten worden getroffen, zoals de kinderen op deze foto, zien hun hele toekomst veranderen voor hun ogen, omdat ze niet langer worden erkend als leden van hun land.

Er zijn nog meer landen die de nationaliteit van hele groepen hebben afgenomen. Myanmar nam bijvoorbeeld de nationaliteit van het Rohingya-volk af en Syrië nam de nationaliteit af van veel leden van de Koerdische gemeenschap.

Je kunt ook je nationaliteit verliezen als het land waarin je woont, opgesplitst wordt in twee of meer landen. De Sovjet-Unie was het grootste land ter wereld. Maar begin jaren negentig splitste de Sovjet-Unie zich op in 15 nieuwe landen. Mensen die onderdanen van de Sovjet-Unie waren geweest, moesten plotseling de nationaliteit krijgen van het nieuwe land waarin ze zich bevonden. De meesten van hen kregen deze nieuwe nationaliteit, maar sommigen hebben zelfs vandaag de dag geen nationaliteit omdat

elk nieuw land zijn eigen nieuwe regels maakte waardoor sommige mensen werden buitengesloten.

Sommige landen besluiten om de nationaliteit af te nemen van mensen die heel slechte dingen doen. Mensen die zich bijvoorbeeld aansluiten bij oorlogen tegen hun eigen land, of mensen die terrorist worden, kunnen op die manier hun nationaliteit verliezen. Dit zijn natuurlijk heel moeilijke problemen voor een land om mee om te gaan. Maar als iemand slechte dingen heeft gedaan, moet diegene worden gestraft volgens de wet, op dezelfde manier als mensen die bijvoorbeeld een moord hebben gepleegd. Het is niet nodig dat hun nationaliteit wordt afgenomen. Er is ook geen bewijs dat dit landen veiliger maakt. Er zijn nog andere problemen. Soms worden deze wetten op een verkeerde manier gebruikt, bijvoorbeeld door een regering die besluit de nationaliteit af te nemen van mensen die activist zijn, maar niets verkeerd hebben gedaan. In sommige landen kunnen ook de kinderen van ouders die hun nationaliteit op deze manier verliezen, hun nationaliteit verliezen.

VRAAG 6

**WAAROM KUNNEN
LANDEN ER NIET VOOR
ZORGEN DAT ALLE KINDEREN
EEN NATIONALITEIT KRIJGEN,
ZELFS WANNEER HET
ONBEKEND IS WAAR ZE
GEBOREN ZIJN OF WIE HUN
OUDERS ZIJN?**

Alle landen **kunnen en moeten** ervoor zorgen dat kinderen een nationaliteit krijgen, zelfs als ze niet weten waar de kinderen zijn geboren of wie hun ouders zijn. Ze kunnen dit heel gemakkelijk doen door een verandering aan te brengen in de nationaliteitswetgeving van het land. In een wet kan bijvoorbeeld bepaald worden: 'Elke vondeling gevonden in Zweden wordt beschouwd als een Zweeds staatsburger'. Dit wordt een 'waarborg tegen kinderstaatloosheid' genoemd - een speciale regel die alleen nodig is als een kind geen nationaliteit kan krijgen door middel van de

reguliere regels die er zijn. Helaas zijn er niet genoeg landen die zo'n systeem hebben. En in de landen die dit wel systeem kennen, bestaat deze beschermingsmaatregel op papier, maar niet altijd in de praktijk.

De baby op deze foto werd geboren in Maleisië, als kind van staatloze Rohingya-ouders. Als Maleisië volgens de waarborg in diens wetgeving zou handelen - door nationaliteit te bieden aan kinderen die in het land geboren zijn en anders staatloos zouden zijn - zou deze baby de Maleisische nationaliteit hebben. Maar omdat Maleisië dat niet doet, zal dit kind ook staatloos zijn.

VRAAG 7

**WAT GEBEURT ER MET
STAATLOZE MENSEN DIE
ZO SLECHT BEHANDELD
WORDEN DAT ZE
HUN LAND MOETEN
ONTVLUCHTEN?**

Als mensen echt heel slecht worden behandeld, bijvoorbeeld als hun leven in gevaar is vanwege hun uiterlijk, of vanwege hun geloof of overtuigingen, wordt dit vervolging genoemd. Soms worden mensen vervolgd om dezelfde redenen waarom ze geen nationaliteit krijgen. Veel vervolgte mensen worden gedwongen om te vluchten, om hun huis en bezittingen en alles waar ze van houden achter te laten. Het is heel moeilijk en verdrietig om te moeten vluchten.

Als mensen weglopen naar een ander land om veiligheid te vinden, worden ze vluchtelingen - zoals het meisje op deze foto, die de grens overgaat van Myanmar naar Bangladesh:

Het vereist moed om alles wat vertrouwd is achter te laten en naar een nieuw land te gaan, waar je de mensen niet kent en soms de taal niet eens spreekt. Het woord 'vluchteling' komt van het woord 'toevlucht', dat 'schuilplaats' betekent. Eigenlijk is een vluchteling 'een persoon die naar een ander land is weggelopen om te ontsnappen aan vervolging'.

De wereld is het erover eens dat het verkeerd is om mensen te vervolgen, en dat het juist en belangrijk is om vluchtelingen te beschermen. Maar er is nog veel werk te doen om ervoor te zorgen dat mensen leren om elkaar te respecteren, om met elkaar te praten en om anderen niet te schaden. We moeten ook aan de vluchtelingen die schade hebben ondervonden de bescherming bieden die ze nodig hebben. Iedereen kan helpen om vluchtelingen zich welkom en veilig te laten voelen.

VRAAG 8

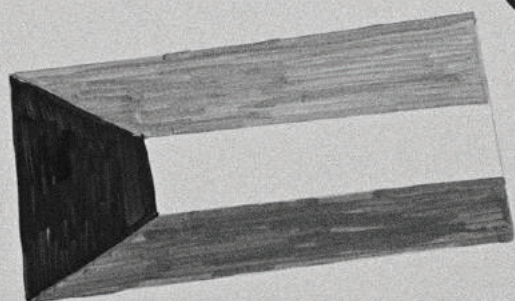
**ALS DE REGERING
WEIGERT OM JE EEN
NATIONALITEIT TE GEVEN,
OF JE NATIONALITEIT
AFNEEMT, WAT KUN JE DAN
DOEN OM JE SITUATIE TE
VERANDEREN?**

Als jouw land je nationaliteit niet erkent, of je nationaliteit van je afneemt, zijn er een paar dingen die je kunt doen om je situatie te veranderen. In de meeste landen kun je, met de hulp van een advocaat, de rechtbank vragen om te beslissen of je eerlijk bent behandeld of niet. Dat kan je helpen om een oplossing voor je probleem te vinden. Maar als de wetten zelf slecht zijn, kan een rechtbank je misschien niet helpen. Dan zal het moeilijker zijn. Er zijn over de hele wereld heel veel mensen die opkomen voor ieders recht op een nationaliteit. Ze voeren

campagnes, spreken met leiders, protesteren en doen allerlei andere interessante en belangrijke dingen om de situatie te veranderen. Zoals we bij de Makonde gezien hebben, kunnen deze campagnes succesvol zijn. Maar ze kunnen ook heel lang duren en pas na heel hard werken succesvol worden!

De foto op de andere pagina is van enkele mannen die in Koeweit aan het protesteren zijn. Ze zijn Bidoon. Ze verdienen de Koeweitse nationaliteit en strijden er al vele jaren voor.

Citizen ship
Only...

Vragen van

TOEN IK STEEDS MEER OVER STAATLOOSHEID KWAM TE WETEN, VAN OVER DE HELE WERELD, EN VRIENDEN KREEG DIE ZELF STAATLOOS WAREN, BEGON IK VRAGEN VAN STAATLOZE KINDEREN TE ONTVANGEN. VEEL VAN HUN VRAGEN VOND IK ERG MOEILIJK TE BEANTWOORDEN. ZE HEBBEN ME ECHT AAN HET DENKEN GEZET. DOOR SOMMIGE VRAGEN WERD IK OOK ERG BOOS, OMDAT IK VIND DAT HET VANDAAG DE DAG NIET MEER MOGELIJK MOET ZIJN DAT KINDEREN ZULKE VRAGEN MOETEN STELLEN OVER HUN EIGEN LEVEN. HOE ZOU JIJ DEZE VRAGEN BEANTWOORDEN?

Waarom heb ik geen nationaliteit, ook al ben ik in dit land geboren?

– *Bakhrom, 14 jaar, Kirgizië*

Hoe kan het dat iemand zoals ik, van de tweede generatie die is geboren in Madagaskar, zonder band met ieder ander land, geen Malagassische nationaliteit kan krijgen?

– *Mohamed, 14 jaar, Madagaskar*

Zie ik er anders uit dan alle anderen hier?
Hoe kan ik maar één vraag stellen, als alles wat ik voor mijn toekomst aan plannen heb, in eindeloze vragen eindigt? – *Subhashini, 12 jaar, Maleisië*

Staatloze Kinderen

Hoe kan het dan mijn broers documenten en aktes hebben maar ik niet (zoals zoveel andere meisjes)?

– *Zalina, 19 years old, Tajikistan*

Hoe lang moet ik wachten om dezelfde rechten te krijgen als andere mensen? Ik heb hier al mijn hele leven voor gestreden – *Phra, Thailand*

Wat zal er gebeuren als ik na dit jaar nooit verder kan met mijn opleiding?

– *Sheellin, 15 jaar, Maleisië*

Geeft de wereld om ons?
Hoe lang moet ik nog wachten?

– *Andrew, Zuid Afrika*

IEDEREEN HEEFT MENSENRECHTEN. WE HEBBEN DEZE RECHTEN OMDAT WE MENS ZIJN. WE GELOVEN DAT IEDEREEN WAARDIGHEID HEEFT, GELIJK IS EN VRIJ ZOU MOETEN ZIJN. DIT BETEKENT DAT NIEMAND ONZE RECHTEN VAN ONS MAG AFNEMEN. IEDEREEN ZOU ONZE RECHTEN MOETEN RESPECTEREN, NET ZOALS WE DE RECHTEN VAN ANDEREN MOETEN RESPECTEREN.

Ken je Rechten!

EÉN DING DAT IK NU HEB GELEERD, IS DAT ELKE PERSOON IN DE WERELD RECHTEN HEEFT, VAN DE JONGSTE PASGEBORNE BABY TOT DE OUDSTE BETOEVERGROOTMOEDER. NA DE TWEEDE WERELDOORLOG KWAMEN DE LANDEN VAN DE WERELD SAMEN OM DE VERENIGDE NATIES (VN) OP TE RICHTEN. VIA DE VN PROBEREN ZE ERVOOR TE ZORGEN DAT WE IN VREDE EN WAARDIGHEID LEVEN EN DAT NIEMAND OPNIEUW GECONFRONTEERD WORDT MET DE ELLENDE VAN OORLOGEN. OP 10 DECEMBER 1948 KWAMEN DE VN EEN ZEER BELANGRIJK DOCUMENT OVEREEN, DE UNIVERSELE VERKLARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS. DIT DOCUMENT BESCHRIJFT DE RECHTEN DIE ALLE MENSEN HEBBEN, ONGEACHT WIE ZE ZIJN OF WAAR ZE WONEN. SINDSDIEN ZIJN ER OOK ANDERE AFSPRAKEN GEMAAKT OM IEDERS MENSENRECHTEN TE BEVORDEREN EN TE BESCHERMEN. MAAR DE UNIVERSELE VERKLARING WORDT, OOK NU NOG, ERKEND ALS DE HOEKSTEEN VAN DE MENSENRECHTEN. ELK JAAR WORDT OP 10 DECEMBER OVER DE HELE WERELD DE **INTERNATIONALE DAG VAN DE MENSENRECHTEN** GEVIERD.

IK WEET ZEKER DAT JE HET ER MEE EENS BENT DAT KINDEREN DE BELANGRIJKSTE MENSEN TER WERELD ZIJN. ZE HEBBEN HEBBEN EXTRA BESCHERMING EN ZORG NODIG. DAAROM IS IN 1989 OVEREENSTEMMING BEREIKT OVER HET **VERDRAG INZAKE DE RECHTEN VAN HET KIND**. DIT VERDRAG ERKENT DAT ELK KIND "VRIJ EN GELIJK" WORDT GEBORNE EN BESCHRIJFT DE SPECIALE RECHTEN DIE ALLE KINDEREN HEBBEN. OP EÉN NA HEBBEN ALLE LANDEN TER WERELD DIT DOCUMENT ONDERTEKEND. ZE BELOVEN ALLEMAAL OM DE RECHTEN DIE HET BEVAT TE BESCHERMEN.

Dit zijn de belangrijkste rechten die je als kind hebt, en die alle andere kind ook bezitten:

Alle kinderen zijn gelijk en hebben deze rechten. Je moet niet slecht of oneerlijk worden behandeld vanwege hoe je eruit ziet, wat je gelooft, waar je woont, welke taal je spreekt, of je rijk of arm bent, of je een handicap hebt, of je een meisje of een jongen bent; of wie je ouders of voogden zijn.

Alle volwassenen en landen moeten doen wat het beste is voor jou en alle andere kinderen.

Me

My Name

My family

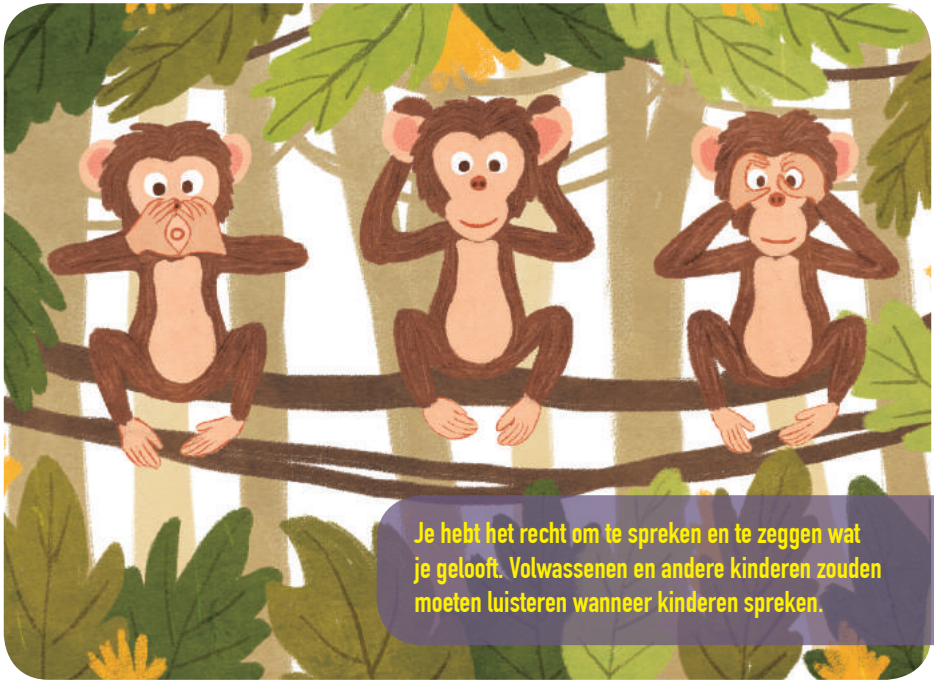
My Nationality

My Personality

Je hebt het recht op je eigen identiteit: een naam, een nationaliteit en om je ouders en familie te kennen. Niemand zou dit van je af moeten nemen. Geen enkel kind mag staatloos zijn.

Je hebt het recht om te spreken en te zeggen wat je gelooft. Volwassenen en andere kinderen zouden moeten luisteren wanneer kinderen spreken.

Je hebt het recht om dingen te ontdekken, te leren en te onderzoeken.

Je hebt het recht om veilig te zijn en op bescherming.

Je hebt recht op de best mogelijke gezondheidszorg.

Je hebt
het recht
om eten
te eten,
kleding
te dragen
en een
veilige
plek om te
wonen.

Je hebt het recht
om naar school te
gaan en te leren.

Je hebt het recht om te spelen
en het recht om te rusten.

Je zou geen werk moeten hoeven
doen dat schadelijk, gevaarlijk,
slecht voor je gezondheid is of dat je
verhindert om naar school te gaan.

Je zou nooit slecht behandeld of gestraft moeten worden op een wrede of schadelijke manier.

Als je een vluchteling zou worden, heb je recht op speciale bescherming.

ZOALS JE ZIET, IS HET RECHT OP EEN NATIONALITEIT EEN VAN DE RECHTEN DIE ELK KIND HEEFT. KINDEREN DIE GEEN NATIONALITEIT HEBBEN, WORDEN VAAK OOK SLECHT BEHANDELD ALS HET GAAT OM ANDERE RECHTEN. DIT BETEKENT DAT ZE TWEE KEER WORDEN GESTRAFT - EERST DOOR HEN HET RECHT OP EEN NATIONALITEIT TE ONTZEKKEN EN VERVOLGENS DOOR ZE ANDERE RECHTEN TE ONTZEKKEN.

ALS JE RECHTEN NIET WORDEN GERESPECTEERD, ZIJN ER DINGEN DIE JE KUNT DOEN OM VOOR JE RECHTEN OP TE KOMEN EN ZE TE CLAIMEN. JE KUNT OVER JE PROBLEEM PRATEN MET MENSEN DIE JE VERTROUWT, ZOALS JE OUDERS OF LERAREN OF VRIENDEN. ALS HET EEN ERNSTIG PROBLEEM IS, KUN JE MET HUN HULP MISSCHIEF NAAR EEN MENSENRECHTENORGANISATIE OF EEN ADVOCaat GAAN. VEEL MENSENRECHTENORGANISATIES ZETTEN ZICH IN OM DE RECHTEN VAN KINDEREN TE BESCHERMEN. ZE HELPEN KINDEREN OM ZICH BEWUST TE WORDEN VAN PROBLEMEN, CAMPAGNE TE VOEREN EN OP ANDERE MANIEREN SLECHTE PRAKTIJKEN, BESLISSINGEN EN REGELS AAN TE VECHTEN. JE KUNT ZELFS EEN KLACHT INDIENEN BIJ EEN RECHTBANK, OM EEN RECHTER TE VRAGEN OF JE WEL GOED WORDT BEHANDELD.

ER IS OOK EEN SPECIAAL VN-COMITÉ VAN DESKUNDIGEN DAT DE OPDRACHT HEEFT OM DE RECHTEN VAN KINDEREN TE BESCHERMEN: **HET COMITÉ VOOR DE RECHTEN VAN HET KIND**. DIT COMITÉ SPREEKT MET REGERINGEN OVER DE MANIER WAAROP KINDEREN WORDEN BEHANDELD EN MOGELIJKE MANIEREN WAAROP DIT KAN WORDEN VERBETERD.

HET COMITÉ LUISTERT OOK NAAR KLACHTEN VAN KINDEREN ALS DE SITUATIE ERG SLECHT IS, OM TE BEOORDELEN OF ZE EEN OPLOSSING KAN BIEDEN. IEDEREEN - VOORAL KINDEREN - DIE VINDT DAT IN ZIJN LAND KINDEREN SLECHT BEHANDELD WORDEN, KAN ZICH RECHTSTREEKS TOT HET COMITÉ WENDEN EN VERTELLEN WAT ZIJ DENKEN.

ALS WE ALLEMAAL ONZE RECHTEN KENNEN, KUNNEN WE ALLEN ELKAARS RECHTEN BETER BESCHERMEN!

Neha's Overwegingen

DOOR MIJN REIZEN EN AVONTUREN, ALLES WAT IK HEB GELEZEN EN DE EXPERT'S MET WIE IK HEB GESPROKEN, WEET IK NU AARDIG VEEL OVER STAATLOOSHEID. ER IS ECHTER ZOVEEL OVER TE LEREN, EN HET IS AF EN TOE INGEWIKKELD. DAAROM HEB IK BESLOTEN OM HET HET ALLEMAAL ONDER ELKAAR TE ZETTEN OP EEN MANIER DIE VOOR MIJ LOGISCH IS. HIER IS HET. IK HOOP DAT DIT VOOR JOU OOK LOGISCH IS!

Iedereen heeft het recht op een nationaliteit. Wie je ook bent!

*Maar landen kunnen beslissen over de **regels** waardoor mensen de nationaliteit krijgen. Deze regels zijn meestal gebaseerd op de sterke band die iemand met een land heeft omdat...*

- ❁ Ze daar geboren zijn
- ❁ Hun ouders de nationaliteit hebben van dat land
- ❁ Ze daar wonen en werken
- ❁ Ze getrouwd of geadopteerd zijn met/door onderdanen van dat land

Maar sommige landen hebben slechte wetten, of ze passen hun wetten niet op de juiste manier toe. Dus...

- ❁ Mensen die een nationaliteit zouden **moeten** hebben, worden het **geweigerd**
- ❁ Mensen die de nationaliteit zouden **kunnen** hebben, kunnen het niet **bewijzen**
- ❁ Mensen die een nationaliteit **hebben**, kunnen deze **verliezen**

Nationaliteit

GRACE EN MALIK
HEBBEN GEEN

RIKI EN AASIF
HEBBEN GEEN

ROSA EN HAAR
KINDEREN
HADDEN EEN

KEZIA'S
KINDEREN
ZOULDEN EEN

NIKITA EN
IK HEBBEN
GEEN

DE ROHINGYA
JONGEN HEEFT GEEN

DE MAKONDE
HADDEN GEEN

SIMA EN
HAAR FAMILIE
HEBBEN GEEN

OMDAT ZE DOOR DE
ENGELSEN NAAR
KENIA WARDEN
GEBRACHT, MAAR ZE
WERDEN DOOR KENIA
NIET GEACCEPTEERD

OMDAT HAAR
OVERGROOTVADER
NIET IN STAAT
WAS OM ZICH TE
REGISTREREN
TEN TIJDE VAN DE
CENSUS

MOETEN BEZITTEN
MAAR ZONDER
GEBORTEAKTEN
KUNNEN ZIJDIT NIET
BEWIJZEN

OMDAT MIJN
LAND HET NIET
TOESTAAT DAT MIJN
MOEDER HAAR
NATIONALITEIT AAN
ONS DOORGEEFT.

OMDAT ZIJN
GEMEENSCHAP
DOOR HUN
LAND WORDT
AFGEWEZEN

OMDAT ZE
NIET KUNNEN
BEWIJZEN WIE
HUN OUDERS ZIJN

OMDAT HUN
GEMEENSCHAP ALS
BUITENLANDERS
WORDEN
BESCHOUWD

TOTDAT HUN
NATIONALITEIT HEN
WERD AFGENOMEN

MENSEN ZONDER NATIONALITEIT ZIJN STAAT LOOS. HUN RECHT OP EEN NATIONALITEIT IS GEWEIGERD. **ALLE MENSEN HEBBEN MENSENRECHTEN**. DEGENE DIE ZIJN RECHT OP EEN NATIONALITEIT HEEFT VERLOREN, ZOU NIET ZIJN ANDERE RECHTEN EVENEENS MOETEN VERLIEZEN.

MAAR LANDEN BEHANDELEN STAAT LOZE MENSEN SLECHT. ZE DISCRIMINEREN HEN EN HUN RECHTEN WORDEN ONTKEND:

- ROSA'S KINDEREN KONDEN NIET NAAR SCHOOL
- KEZIA'S KINDEREN KONDEN NIET NAAR HET ZIEKENHUIS
- RIKI EN AASIF MOESTEN WERKEN ALSOF ZE VOLWASSEN WAREN
- AASIF'S VADER MOEST NAAR DE GEVANGENIS EN IS MISSCHIEF ZELFS NAAR EEN ANDER LAND GESTUURD
- DAHILI MOCHT NIET IN HET BUITENLAND VOETBALLLEN
- DE ROHINGYA WERDEN VERVOLGD

DIT IS WAAROM HET ZO BELANGRIJK IS:

- OMDAT WE MOETEN OPKOMEN VOOR IEDERS RECHT OP EEN NATIONALITEIT
- OM DE MENSENRECHTEN TE BESCHERMEN VAN ELK STAATLOOS PERSOON

DINGEN DIE WE KUNNEN DOEN:

- ERVOOR ZORGEN DAT ELK KIND EEN GEBORTEAKTE ONTVANGT
- ERVOOR ZORGEN DAT ELK LAND EEN WAARBORG TEGEN STAATLOOSHEID IN ZIJN WET HEEFT OPGENOMEN
- WETTEN EN REGELS BESTRIJDEN DIE DISCRIMINEREND ZIJN - VOORAL VOOR ETNISCHE MINDERHEIDSGROEPEN, VROUWEN EN GEHANDICAPTEN
- PROTESTEREN ALS LANDEN IEMANDS NATIONALITEIT PROBEREN AF WILLEN NEMEN
- ALLE VLUCHTELINGEN VERWELKOMEN EN BESCHERMEN

Wij Zien Jou

GREG CONSTANTINE IS EEN BEROEMDE FOTOGRAAF, DIE HONDERDEN STAATLOZE KINDEREN OVER DE HELE WERELD HEEFT GESPROKEN EN GEFOTOGRAFEERD. IK HAD HET GELUK OM HEM TE LEREN KENNEN DOOR MIJN ONDERZOEK NAAR STAATLOOSHEID. EEN TIJDJE GELEDEN DEELDE HIJ EEN VERHAAL MET MIJ, DAT ME DEED DENKEN AAN MIJN VRIENDEN GRACE EN MALIK. HET MAAKTE ME NOG VASTBERADENER OM VOOR DE RECHTEN VAN STAATLOZEN OP TE KOMEN. DIT IS WAT GREG VERTELDE:

Toen ik in 2010 voor het eerst door het prachtige Cote d'Ivoire reisde, ontmoette ik daar verschillende staatloze mensen die mij vertelden over de problemen die ze dagelijks ervaren. De meesten waren geboren in Ivoorkust, maar ze werden niet erkend als staatsburgers. Daardoor kregen ze geen identiteitspapieren, en viel het hen zwaar om op een goede manier verder te gaan met hun leven, werk en opleiding. Hun gevoel van verbondenheid met dit land dat ze thuis noemden, werd steeds minder groot. Tegen het einde van mijn verblijf in Cote d'Ivoire ging ik op bezoek bij een weeshuis in de hoofdstad Abidjan. Dat weeshuis was de thuisbasis van kinderen die bij de geboorte waren weggegeven of wees waren geworden omdat hun ouders waren overleden. Sommige van hen waren verlaten omdat ze een handicap hadden.

Destijds was er geen wet in Cote d'Ivoire die zorgde dat kinderen die 'vondeling' waren het burgerschap kregen. Een kind dat geen bewijs kon leveren van zijn of haar

ouders was staatloos. Een van de kinderen in het weeshuis, elf jaar oud, was zijn hele leven staatloos geweest en had al die tijd in het weeshuis gewoond.

Ik herinner me dat we kort met hem gesproken had en toen ik zijn foto name zei hij iets in het Frans tegen mij. Ik spreek en versta geen Frans. Voordat de tolk, die bij mij was, vertelde wat de jongeman zei, verwachtte ik dat hij iets had gezegd over mijn foto. Maar in plaats daarvan vertelde de tolk dat de jonge jongen zei ...

“Jij ziet mij.”

Het was een ongelooflijk krachtig moment. Een moment dat ik nooit zal vergeten. Waarom? Omdat kinderen op veel manieren de stille en onzichtbare slachtoffers van staatloosheid zijn. Zij hebben zonder twijfel ook het meeste te verliezen door staatloosheid. Ze vertegenwoordigen een geweigerde toekomst. Een potentieel geweigerde toekomst. Een geweigerde schat aan geweldige bijdragen aan de samenleving. Kinderen zijn afhankelijk van anderen om gehoord te worden. Deze anderen kunnen ook weer kinderen zijn. Andere kinderen die weten hoe het is om naar school te gaan, om te genieten van hun studie en te weten hoe het is om te leren en een opleiding te volgen. Andere kinderen die ook dromen hebben, maar die elke dag opnieuw mogelijkheden hebben om die dromen waar te maken. Andere kinderen, ongeacht waar ter wereld die zich bevinden, die geloven dat het belangrijk is om te zeggen: “Alle kinderen verdienen een geboortekte. Alle kinderen verdienen het recht op burgerschap. Alle kinderen verdienen een toekomst.”

Wij zien jou!

Brief Aan Een Staatloos Kind

NA MIJN MAGISCHE REIS LEERDE IK DRIE GEWELDIGE VROUWEN KENNEN. DEZE VROUW HEBBEN ZICH HUN LEVEN LANG INGEZET OM MENSEN TE HELPEN, DE GESCHIEDENIS TE BEGRIPPEN EN WETTEN VOOR HET GOEDE TE GEBRUIKEN. ZE WAREN ERG GERAAKT DOOR MIJN VERHAAL EN MOEDIGDEN ME AAN OM OP TE BLIJVEN KOMEN VOOR GERECHTIGHEID. ZE ZEIDEN DAT IK ERG DAPPER WAS EN EEN GEWELDIGE BIJDRAGE LEVERDE. OOK ZEIDEN ZE DAT ZIJ ZELF OOK ZOUDEN BLIJVEN DOEN WAT ZE KUNNEN. TOEN BEDACHTEN ZE DAT HET EENZAAM MOEST ZIJN OM STAATLOOS TE ZIJN, EN DAT JE JE SOMS WANHOPIG ZOU KUNNEN VOELEN, VOORAL ALS JE NIET WEET DAT ER ANDERE MENSEN ZIJN DIE HARD WERKEN OM POSITIEVE VERANDERINGEN DOOR TE VOEREN. EN DUS BESLOTEN ZE OM DEZE BRIEF AAN EEN STAATLOOS KIND TE SCHRIJVEN.

Beste vriend,

We schrijven je omdat je één van de vele staatloze kinderen ter wereld bent. Omdat je geen nationaliteit hebt, heeft de wereld je oneerlijk behandeld. Dat is niet jouw schuld of die van je ouders. Iedereen is gelijk en zou gelijk behandeld moeten worden. Dit is onze overtuiging, daarom werken we al vele jaren aan het bereiken van gelijkheid voor alle mensen.

De situatie waarin je je bevindt, is misschien net zoals die van de achtjarige Elsa, die in de Dominicaanse Republiek is geboren. Haar moeder is geboren in Haïti maar woonde vele jaren in de Dominicaanse Republiek; haar oma is een staatsburger van de Dominicaanse Republiek. Maar Elsa wordt niet erkend als Dominicaanse. Ze kan naar school totdat ze 10 is. Daarna heeft ze identiteitspapieren nodig.

Of zoals die van Ivan, geboren in Kosovo. Hij heeft een Kroatische moeder en een Servische vader wiens identiteitspapieren tijdens de oorlog zijn vernietigd. Toen Ivan erg ziel was, weigerde het ziekenhuis hem op te nemen wegens het ontbreken van deze documenten.

Of misschien herken je je in het verhaal van Subina, geboren in Nepal. Haar moeder was niet getrouwd. In Nepal is het moeilijk voor een ongetrouwde vrouw om haar nationaliteit aan haar kind door te geven. Subina vertelde ons: "Ik voelde me altijd hetzelfde als mijn vrienden, tot de dag waarop ik op school het formulier moest invullen voor het eindexamencertificaat... de formulieren van al mijn vrienden werden geaccepteerd. Mijn formulier niet."

Of misschien is jouw situatie zoals die van vele andere kinderen, die om veel anderen redenen staatloos zijn gemaakt.

Maar onthoud goed dat je uniek en speciaal bent. Jouw verhaal is jouw eigen verhaal. Jij bent de toekomst van de wereld en je zult in staat zijn om grootse dingen te doen, vooral als jou wordt toegestaan je potentieel te bereiken. Waarschijnlijk vraag je je af of de wereld om jou geeft. Hoe lang moet je nog wachten? En wat kun je doen om de wereld de situatie te laten begrijpen waarin je je bevindt?

Wij vinden dat je in de steek gelaten bent. Het is heel oneerlijk dat je op deze manier wordt behandeld. Iedereen heeft het mensenrecht op een nationaliteit - om volledig bij een land te horen. Dit betekent dat elke jongen en elk meisje identiteitspapieren zou moeten hebben, inclusief een geboortakte. Alle kinderen hebben dit recht, ongeacht wie ze zijn, waar ze wonen, wat hun ouders doen (of dat ze überhaupt ouders hebben), welke taal ze spreken, welke geloof ze hebben, of ze een jongen of een meisje zijn, wat hun cultuur is, of ze een handicap hebben en of ze rijk of arm zijn. Dit is een mensenrecht voor elk kind, beloofd in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en in de Conventie voor de Rechten van het Kind.

Maar dit te laten gebeuren - gelijkheid bereiken - is een strijd die steeds opnieuw moet worden uitgevochten door veel mensen in elk land, inclusief het onze.

Een van onze grootmoeders verloor haar staatsburgerschap toen ze trouwde met een man uit een ander land. Een van onze andere grootouders was staatloos omdat de regering

van hun land Joden niet als burgers mee lieten tellen. De ouders van weer een ander van ons namen in Europa vluchtelingen op die hun eigen land moesten verlaten omdat ze door een dictator werden gestraft. En we hebben alle drie dierbare vrienden die hun burgerschap verloren hebben of zelf staatloos zijn.

Er is geen excuus voor jou om te moeten lijden vanwege wie je ouders zijn of wat je religie is en of je moeder haar burgerschap aan jou zou kunnen doorgeven. Je hebt mensenrechten en je moet deze rechten kunnen genieten.

We willen dat je weet dat er mensen zijn die staatloosheid proberen te voorkomen, en die proberen om de situatie te veranderen van mensen zoals jij die op dit moment staatloos zijn. Het is frustrerend, vooral voor jou, dat we nog niet met genoeg mensen zijn om dat voor elkaar te krijgen. Maar we zien tekenen van vooruitgang, met meer mensen die mee doen, met meer begrip van de redenen waarom kinderen staatloos zijn en wat het betekent om geen nationaliteit te hebben. De Verenigde Naties vragen landen om hun wetten te veranderen, en sommige landen zijn begonnen dit te doen. De openingsparade van de Olympische Spelen in 2016 werd geleid door tien vluchtelingen en staatloze personen. Deze atleten zwaaiden met de Olympische vlag, marcheerden op het Olympische volkslied en kregen voor hun talent en moed een staande ovatie van het hele stadion.

Ondertussen zijn wij onder de indruk van zoveel van jullie die moedig tegenover jullie situatie staan. We beloven om voor jou te blijven werken en anderen aan te moedigen dit ook te doen.

Rachel Brett, Stefanie Grant, Linda K Kerber

ALS JIJ EEN NATIONALITEIT
HEBT, ZOU JE DAN EEN BRIEF
WILLEN SCHRIJVEN AAN EEN
STAATLOOS KIND?
WAT ZOU JE SCHRIJVEN?

ALS JIJ STAATLOOS BENT,
ZOU JE DAN EEN BRIEF SCHRIJ-
VEN AAN EEN KIND DIE EEN
NATIONALITEIT HEEFT, OF AAN
EEN STAATLOOS KIND IN EEN
ANDER LAND? WAT ZOU JE
SCHRIJVEN?

Neha's Toekomst

Mijn klasgenoot stelde voor om vrijdag met zijn allen te gaan picknicken om het einde van onze examens te vieren. Ik vraag aan mama wat ze denkt dat ik zou moeten maken. “Shamburak”, zegt mam, “ik heb een heerlijk recept op YouTube gezien dat ik wil proberen te maken, ik kan je helpen **Nanu**.” Mam omschrijft shamburak voor mij als gefrituurd deeg dat gevuld is met langzaam gekookt vlees, kruiden en specerijen. Ploetseling stroomt er een golf van gevoelens vanuit mijn ruggegraat naar mijn benen. Ik moet gaan zitten. Ik kan de geur van de kruidige en citrusachtige aroma’s in Sima’s huis

bijna ruiken. “Mam, is dat een Syrisch-Koerdische snack?” “Ja, Nanu”, antwoordt ze.

De laatste jaren waren een wervelstorm. Mijn vrienden uit de hele wereld, Grace en Sima, Riki en Lucas en alle anderen deden allemaal hun best om steeds meer mensen bewust te maken van alles dat te maken heeft met nationaliteit en staatloosheid. En we hebben onderweg zoveel nieuwe vrienden gemaakt. Soms schreven we elkaar, en de anderen hebben elkaar via mij ook leren kennen. Maar iets van het beeld en de geur van dit eten heeft me mentaal teruggevoerd naar het avontuur dat dit allemaal heeft gestart.

NANU BETEKENT JONG MEISJE IN HET NEPALEES.

Onlangs hebben we eindelijk de Nepalese nationaliteit ontvangen! Het was een lange strijd. Mijn moeder bleef vaak tot laat op om te lezen over soortgelijke zaken in het Hooggerechtshof in Kathmandu. Elke vrijdag na school gingen we protesteren bij de overheidsgebouwen. Ik las zelfs voor een grote menigte mensen op **Durbar Square** een gedicht voor, dat ik schreef over hoe het voelt om staatloos te zijn.

DURBAR SQUARE IS EEN ZEER HISTORISCH, MOOI PLEIN IN KATHAMANDU.

Mensen uit verschillende landen bezochten ons thuis en stelden vragen over ons leven. We zijn wel vier of vijf keer naar het Hooggerechtshof geweest. Soms werd onze zaak uitgesteld en vertraagd.

Door dit alles voelde ik me gevangen in een onzichtbare doos; Ik kon bewegen, handelen, praten als een normaal persoon, maar ik had het gevoel dat iets onzichtbaars me tegenhield om helemaal mezelf te zijn.

Sushma, onze advocaat, was geweldig. Ze betoogde dat de burgerschapswet in Nepal indruist tegen de grondwet, waarin staat dat alle mannen en vrouwen gelijk zouden moeten zijn. We zijn eindelijk erkend in ons recht op een nationaliteit. Ik zal nooit de dag vergeten dat we dat nieuws ontvingen; Ik was zo vol van blijdschap dat ik wenste dat het geluk dat ik voelde besmettelijk was en zich zou kunnen verspreiden naar iedereen die ik kende.

De examens die ik nu aan het maken ben, zijn de examens waarvoor ik zo vreesde dat mijn zus ze niet zou kunnen maken. Ik kan deze examens uitsluitend afleggen omdat ik een nationaliteit heb. Hoewel ik geen fan ben van examens, zijn er zoveel zorgen uit mijn hoofd verdwenen.

Ik heb nu een nationaliteit. Niemand kan die van me afnemen. Ik denk aan mijn vrienden van over de hele wereld. Ik wil ze echt weer terug zien. Om hen te bedanken

voor alles. Om te vertellen dat ik zal blijven opkomen voor hen en voor alle anderen die nog steeds geen nationaliteit hebben.

Ik zeg tegen mijn moederdat ik zo terug ben.

Ik ren naar mijn slaapkamer en haal van achter een paar tassen onder mijn bed een schoenendoos tevoorschijn. In de schoenendoos, onder brieven, foto's en mijn gehavende notitieboek, ligt Lucas' portemonnee met munten.

Ik steek mijn hand erin. Zonder te kijken, kies ik er eentje uit. Ik knijp erin en doe mijn speciale wens.

Ik open mijn ogen, maar ik ben nog steeds in mijn slaapkamer.

Ik laat de munt vallen en ik probeer een andere munt. En nog een en dan nog een.

Niets. Niets.

En dan besef ik het me.

Ik heb de munten niet meer nodig.

Ik ben waar ik thuis hoor.

Ik ben erkend.

Ik ben gelijk.

Leer, Denk, Doe, Voer Campagne, Speel. Wees Creatief en Doe Mee!

NU WEET JE VEEL OVER
STAATLOOSHEID.
JE WEET WAARSCHIJNLIJK
MEER OVER STAATLOOSHEID
DAN DE MEESTE MENSEN
IN DE WERELD!
DAT MAAKT JE EEN EXPERT!
IK HOOP DAT JE ONS ZULT
HELPEN MEER MENSEN TE
VERTELLEN OVER NATIONA-
LITEIT EN STAATLOOSHEID,
EN HOE ONEERLIJK EN VER-
KEERD HET IS, DAT SOMMIGE
KINDEREN STAATLOOS ZIJN.
ER ZIJN VEEL DINGEN DIE JE
KUNT DOEN!

Voor meer informatie over dingen die je kunt doen om bewustwording rondom staatloosheid te vergroten en een activist te zijn voor verandering, evenals voor andere geweldige bronnen om meer te leren over staatloosheid, kijk op deze website: kids.worldsstateless.org

Dit zijn slechts enkele voorbeelden van dingen die je kunt doen. Probeer verschillende dingen. Ontdek wat voor jou werkt. Hoe kun je het beste de gevoelens die je van binnen hebt begrijpen en communiceren? Gebruik je talenten om mensen bewust te maken van staatloosheid en nationaliteit. Leer andere mensen wat jij hebt geleerd. Laat hen ook geïnteresseerd raken. Samen kunnen we het verschil maken!

WEES EEN CAMPAGNEVOORVECHTER DOOR ZOVEEL MOGELIJK MENSEN TE VRAGEN EN TE INFORMEREN OVER STAATLOOSHEID! BEGIN MET JE FAMILIE EN VRIENDEN. PRAAT MET JE LERAAR EN KLASGENOTEN.

LEER MEER OVER STAATLOOSHEID IN JOUW LAND. ZOEK UIT OF ER MENSEN IN JOUW LAND ZIJN DIE STAATLOOS ZIJN. ONDERZOEK INFORMATIE OVER HUN GESCHIEDENIS; WAT IS ER GEBEURD EN WAT WORDT ER AAN GEDAAN?

SCHRIJF EEN BRIEF AAN DE REDACTEUR VAN DE LOKALE KRANT, SCHOOLKRANT OF AAN EEN POLITICUS. VERTEL HEN WAT STAATLOOSHEID IS EN HOE ZIJ KUNNEN HELPEN OM DIT AAN TE PAKKEN.

MAAK EEN KORTE VIDEO OVER STAATLOOSHEID EN WAT ERAAN GEDAAN KAN WORDEN. STUUR HET NAAR VRIENDEN EN FAMILIE VIA SOCIALE MEDIA. EN ONTHOUD, DENK ONLINE ALTIJD AAN JE VEILIGHEID!

MAAK EEN POSTER VOOR THUIS OF IN DE KLAS OVER DE NATIONALITEITSWETGEVING IN JOUW LAND, HET RECHT VAN IEDER KIND OP EEN NATIONALITEIT OF DE RECHTEN VAN ALLE STAATLOZE KINDEREN.

VERZIN GOEDE SLOGANS VOOR CAMPAGNES EN PROTESTEN. "IEDEREEN VERDIENT EEN NATIONALITEIT" OF "NATIONALITEIT VOOR IEDEREEN". KUN JE NOG MEER BEDENKEN?

SCHILDER EEN BEELD OVER STAATLOOSHEID. GEBRUIK EEN FOTO VOOR INSPIRATIE OF GEBRUIK JE FANTASIE. MISSCHIEF KUN JE MEEDOEN AAN EEN KUNSTWEDSTRIJD OF AAN JE SCHOOLTENTOONSTELLING!

ALS JE JE CREATIEF VOELT, SCHRIJF DAN EEN GEDICHT OF EEN KORT VERHAAL, EEN TONEELSTUK OF EEN LIEDJE. JE ZOU HET OP JE SCHOOL KUNNEN VOORDRAGEN, OF VOOR VRIENDEN OF FAMILIE.

Dankwoord

Dit boek is geproduceerd door het Institute on Statelessness and Inclusion (het Institute), een onafhankelijke organisatie die zich inzet voor de realisatie van het recht op een nationaliteit voor iedereen. Een van onze belangrijkste aandachtspunten is het probleem van staatloosheid onder kinderen, een probleem dat miljoenen kinderen over de hele wereld treft. Met dit boek, en de bijbehorende website kids.worldsstateless.org, willen we een bijdrage leveren aan het verhogen van het bewustzijn van kinderen en volwassenen over dit fenomeen dat zoveel onnodige druk legt op zo veel jonge schouders.

Dit boek is geschreven door Amal de Chickera en Deirdre Brennan, met aanvullende redactionele inbreng van Laura van Waas en Ileen Verbeek. Het werd geïllustreerd door Dian Pu en ontworpen door Deshan Tennekoon. Het boek is vertaald door Lieneke Derks. We zijn de kinderen van SOS Villages Aboisso en UNHCR Cote d'Ivoire erg dankbaar voor de toestemming om hun schilderijen te gebruiken (pagina 4, 25, 26 & 55) en Kanchini Chandrasiri voor haar schilderij (pagina 77). We zijn ook de fotografen dankbaar die hun foto's genereus hebben gedeeld: Greg Constantine (pagina 17, 23, 52, 53, 55, 59 & 75), Saiful Huq Omi (pagina's 31, 56 & 57), Allison Petrozziello en OBMICA (pagina 21), Subin Mulmi en FWLD (pagina 42), Deepti Gurung (pagina 83), de Kenya Human Rights Commission (pagina 39), Laura Quintana Soms (pagina 20) en Helen Brunt (pagina 33). Onze speciale dank aan Anne en Geoff Hayward, Piyumi Samaraweera en Jarlath Clifford voor het proeflezen van de tekst alsook Mia van Waas en Mandy Olieslagers voor het proeflezen van de Nederlandse vertaling.

Voordat we dit boek gingen schrijven, vroegen we vele kinderen van over de hele wereld om een vragenlijst voor ons te beantwoorden met vragen over nationaliteit en staatloosheid. De prachtige antwoorden van meer dan tweehonderd kinderen uit verschillende landen, waaronder Pakistan, Nederland, Servië, Sri Lanka, het VK, de VS, Thailand en Ierland hebben ons enorm geholpen. We danken ze allemaal, net zoals onze partners en vrienden van over de hele wereld die deze antwoorden voor ons hebben verzameld. Vier kinderen die de vragenlijst hebben beantwoord, zijn opgenomen in het boek: Lucas en Linde (Nederland) en Kithmi en Kenolee (Sri Lanka), maar er waren ook veel andere geweldige antwoorden!

Dit boek is gebaseerd op echte mensen en hun verhalen. Het is gebaseerd op onderzoek van ons en onze partners, evenals op onderzoek dat al is gepubliceerd.

We zijn iedereen die hun verhalen heeft gedeeld heel dankbaar, evenals iedereen wiens onderzoek ons hielp dit boek te schrijven:

- ☼ Het personage Kezia uit Macedonië is gebaseerd op onderzoek van het Instituut, het European Roma Rights Centre, het European Network on Statelessness en partnerorganisaties met betrekking tot staatloosheid van Roma in de westelijke Balkan, dat in oktober 2017 werd gepubliceerd (zie <http://www.errc.org/cms/upload/file/roma-belong.pdf>).
- ☼ Rosa's personage in de Dominicaanse Republiek is gebaseerd op de documentaire 'Our lives in Transit', uitgegeven door Minority Rights Group International in april 2017 (zie <https://www.youtube.com/watch?v=DAqGuj8AT1U>).
- ☼ Grace en de andere kinderen in Ivoorkust zijn gebaseerd op een verhaal gepubliceerd door UNHCR in november 2015 (zie <http://kora.unhcr.org/lost-children-cote-divoire/>). Het verhaal van Aasif, Riki en de Bajau Laut-kinderen put uit het stuk 'Stateless at Sea' van Helen Brunt, gepubliceerd in het Stateless Report 2017 World's Stateless (zie <http://www.institutesi.org/worldsstateless17.pdf>).
- ☼ Sima's verhaal in Duitsland is gebaseerd op het rapport 'De staatloze Syriërs' van Zahra Albarazi in 2013 (zie <http://www.refworld.org/pdfid/52a983124.pdf>), evenals interviews die in 2016 werden gevoerd met staatloze Syrische kinderen, in bestand bij het instituut.
- ☼ Het verhaal van de Makonde is gebaseerd op de documentairefilm 'The Journey of the Makonde to Citizenship' uit juli 2017 door de Kenya Human Rights Commission (zie https://www.youtube.com/watch?v=-PG8chfAX_U).
- ☼ De informatie uit Nepal is gebaseerd op het werk van het Forum for Women Law and Development en onze vele interacties met Deepti Gurung en haar familie.
- ☼ De Vragen van Staatloze Kinderen werden voor het eerst voorgelegd aan de Hoge Commissaris van de VN voor Vluchtelingen en NGO's tijdens de 2016 UNHCR-NGO-consultaties in Genève. (Zie Amal de Chickera, 'Being Accountable to Stateless Children and Youth' <http://www.institutesi.org/worldsstateless17.pdf>).
- ☼ Het stuk 'Wij Zien Jou' ('We See You') is geschreven door Greg Contantine. Een versie hiervan is gepubliceerd in het World's Statelessness Report 2017 (zie <http://www.institutesi.org/worldsstateless17.pdf>).
- ☼ De 'Brief aan een Staatloos Kind' is geschreven door Linda Kerber, Rachel Brett en Stefanie Grant, allen lid van de Raad van Toezicht van het Institute.

Onze dank gaat ook uit naar iedereen die de concepten van dit boek heeft doorgenomen en gedurende het schrijfproces advies, feedback en aanmoediging van onschatbare waarde heeft gegeven. Tony Daly en Ciara Regan van 80:20 Educating and Acting for a Better World voor hun ongelooflijke ondersteuning gedurende het hele proces; Karl Ó Broin, directeur Maeve Tierney en andere personeelsleden van St Cronan's BNS, Bray, Ierland; Samantha Pyper en haar student Emily Antscherl van Al Yasmina Academy Abu Dhabi; Mevrouw L. Browning, de directeur van Norbury Primary School Harrow, Verenigd Koninkrijk; Ruwanthie de Chickera van Stages Theatre Group, Sri Lanka; Kerry Neal van UNICEF en Jo Holmwood en haar collega's bij Kids Own Publishing.

We willen ook onze donateurs bedanken, wiens steun dit boek mogelijk heeft gemaakt: de Sigrid Rausing Trust, Janivo Stichting, Stichting Weeshuis der Doopsgezinden en de Oak Foundation.

Tot slot, en allerbelangrijkst, willen we Neha, haar zus Nikita, hun moeder Deepti en diens partner Diwakar bedanken. Neha, omdat zij het gezicht is van dit boek en het medium waardoor het verhaal zich ontvouwt. De rest van haar fantastische familie voor hun voortdurende toewijding en inzet voor de bestrijding van geslachtsdiscriminerende nationaliteitswetten en staatloosheid in Nepal. Je bent een inspiratie voor ons allemaal.

